

Αι συνδρομαί γίνονται μονοί ετησίως· αι δε τμηματικαί εισιν απαράδεκτοι· Το τμήμα της ετησίας συνδρομής, εκ λιρ. 3 και 3 σελ. δια τους 52 εβδομαδιαίους αριθμούς εστι προπληρωτέον· Οι πρακτορες της εφημερίδος εισιν υπεύθυνοι επί τη μη εισπραξεί των χρημάτων.

Πῶσα ἀπλήρωτος πρὸς τὸν ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΝ ΑΣΤΕΡΑ ἐπιστολῆ, διατριβῆ, ἐφημερίδος κτλ. οὐδέποτε ἐστι δεκτή· εἰδοποιήθη περὶ τούτου τὸ Γερμανικὸν Ταχυδρομικὸν τοῦ Λονδίνου· Ἐπιστολὴ ἢ διατριβὴ ἀνώνυμος ἐστὶν ἀπαράδεκτος καὶ ἀκαταχρηστὸς, ἢ δὲ διευθυνταὶ δὲν υποχρεῖται εἰς τὴν ἐπιστροφήν τούτων.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται, ἐν Λονδίῳ μὲν εἰς 19, LONDON-STREET, FENCHURCH-STREET, E. C. καὶ 33, BROMPTON SQUARE S. W., LONDON· ἀλλοῦθι δὲ παρὰ τοῖς Κ.Κ. Πράκτοραὶ τοῦ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ (Registered for transmission abroad).

ΑΡΙΘ. 67.—ΤΟΜ. Γ'—ΕΤΟΣ Β'. ΛΟΝΔΙΝΟΝ, ΗΜΕΡΗ, 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1861 || ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΗΜΕΡΗ ΜΕΤΑ ΠΟΛΙΤ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

Ο Κύριος ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΞΕΝΟΣ ἐν Κωνσταντινουπόλει.
 Ο Κύριος Β. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ ἐν Θεσσαλονίκη.
 Ο Κύριος Σ. Π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ἐν Πάτραις.
 Ο Κύριος Κ. ΘΕΟΛΟΓΗΣ ἐν Ἀλεξανδρεία καὶ Καῖρω.
 Ο Κύριος Δ. ΠΑΠΑΣ ἐν Μάντσεστερ.
 Ο Κύριος ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΟΚΚΙΑΝΗΣ ἐν Λίβερπουλ.
 Ο Κύριος Β. Δ. ΜΑΛΚΟΤΖΗΣ ἐν Ἰβραίλα.
 Mr TAYLOR ἐν Κερκυρα.
 Ο Κύριος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΙΣΤΟΛΗΣ ἐν Κόρκ τῆς Ἰρλανδίας.
 Οἱ Κύριοι ἀδελφοὶ ΧΡΥΣΟΧΟΙΔΑΙ ἐν Τουνροσεβερίνω.
 Mr G. ANDREWS, Saddler-St., Durham.

Ο Κύριος Φ. ΞΕΝΟΣ ἐν Σμυρνή.
 Ο Κύριος ΓΙΑΚΟΤΜΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Βαρνη.
 Οἱ Κύριοι ΘΕΟΛΟΓΟΣ καὶ ΚΑΡΝΑΚΗΣ ἐν Γαλαζιφ.
 Ο Κύριος Γ. ΜΕΛΙΣΤΑΓΗΣ ἐν Σύρω.
 Ο Κύριος ΜΥΡΩΝ ΒΛΑΣΤΟΣ ἐν Βουκουρεστίω.
 Ο Κύριος Π. Α. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Τεργέστη.
 Ο Κύριος Ι. ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΣ ἐν Σουλινῶ.
 Ο Κύριος Γ. ΣΠΟΡΙΔΗΣ ἐν Ζακύνθω.
 Ο Κύριος ΦΩΚΙΩΝ ΒΟΥΤΖΙΝΑΣ ἐν Μασσαλία.
 Ο Κύριος ΚΩΝΣΤ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΗΣ ἐν Βηρυτῶ.
 Mr VINCENT, PUBLISHER, High-St., Oxford.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἀνακοίνωσις τῆς 1862	Σελὶς 226
Ἡ διὰ τῶν Ἀσπερ διαβασίς	227
Τὰ δύο λευκὰ ροδά	227
Διαβροσ	229
Στατιστικαί	231
Ὁ Σκοπὸς (ποίημα)	231
Ὁ τοῦ Λορδὸν παιδαγωγός	234
Περὶ τῆς ρυθμίσεως τῆς ἀφροσύνης φωνῆς	238
Ἐμπορικὰ	239
Εἰδοποιήσεις	240
ΠΟΛΙΤ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ, σελ. 237, 238, 239, 240 (δύο).	
ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ	
Ἡ Χαριετία γυνή	228
Ἡ ποτίστρα	228
Ἡ ἐκ Σαρίας ἀναχώρησις τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ	229
Τὸ ἐν τῇ πλατείῃ τοῦ Ἁγ. Ἰωακίμου μέγαρον	232
Ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Ἐρβέρτου	236
Ὁ Μόρχαμ	236
Ὁ Ἀρβὸς Σφουρίνης	239
Ὁ Ἐρβέρτου	236
Δημογραφία τοῦ Βρεττανίου	237

ΜΗΧΑΝΗ ΤΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΤΟΥ SINGER.

72, CORNHILL, LONDON, E. C.

Ἐπισημαίνω τὴν προσοχὴν τοῦ κοινῆ τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ τῶν ἀρχαιότερων καὶ τελειότερων τούτων μηχανῶν τῆς ραπτικής. Εἶναι χρήσιμα εἰς πάντα κλάδον τῆς τέχνης, ἥτοι εἰς πάντας ΡΑΠΤΑΣ, ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΥΣ, ΜΟΔΙΣΤΑΣ καὶ εἰς πᾶν εἶδος ραπτικής. Πλέον τῶν 70,000 εἰσάγονται εἰς καθήμερὴν χρῆσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἰρλανδίᾳ, Σκωτίᾳ, Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ρωσίᾳ καὶ ἄλλαις χώραις τῆς Εὐρώπης. Πᾶσα οἰκογένεια ἐρεῖται νὰ ἦναι κάτοχος μιᾶς τοιαύτης μηχανῆς διότι δι' αὐτῆς δύναται νὰ κατασκευάσῃ ὅ,τιδήποτε ἔργον τῆς ραπτικής δεξιότητος ταχύτερον ἢ διὰ τῆς χειρὸς. Πᾶς ἐργαστασιάρχης, ὅστις εἰσέξει τοιαύτην μηχανὴν ἐν τῷ ἐργαστασίῳ του, θέλει κερδαίνει περισσότερον ἢ διὰ παντὸς ἄλλου τρόπου. Αἱ μηχαναὶ αὗται κίνουσι τὸ αὐτὸ ὡς τῆς χειρὸς ῥαφίμου καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν ἀπεδείχθη προτιμώτερον ἢ τῆς χειρὸς. Τοῦτο δὲ ἀπέδειξεν τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ τοσούτα κατασκευασθέντα φορέματα, κτλ. κτλ.

Ἐργον τῆς λαμπρότερης μηχανῆς εἰς θάλας παντὸς εἴδους πρὸς οἰκίαν χρῆσιν, ὅναι αἱ τιμαὶ ἀπὸ λίρας 15 ἕως 20 εἰκόσις. Αἱ δὲ μηχαναὶ μᾶς πρὸς χρῆσιν τῶν ραπτῶν καὶ υποδηματοποιῶν πρὸς λίρας 13 ἕως 15. Δίδονται δ' ἐλαττωσὶ ἀγγλισί. Στέλλονται μετ' ἐλάττωσος μηχανῆς καὶ δόχημας ἑλληνοτικῆς τυπικῆς, καὶ ὁ ἀποσταθόμενος εἰς τὴν διαίτησιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης θέλει λάβει πληροφορίας περὶ τῆς φήμης μιᾶς Διαταγῆς συνθεσμένης μετ' ἐνὸς τ ρ α β ἱ γ μ α τ ο ς ἐπὶ τινος καλῆς τριπλῆς τοῦ Λονδίνου, ἐτελείται παραρτήρημα. Διαταγαὶ δύναται νὰ σταλείτω καὶ πρὸς τὸν Κ. JOHN F. O'BRIEN εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐρ η μ ε ρ ἰ ὁ ς τ α ὗ τ η ς. Μεγίστη κατανάλασις δύναται νὰ γνησὶ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν τῶν μηχανῶν τούτων, ἂν ἀξίωσιν τῆς θέλει ἀναδεχθῆναι ἢ γίνῃ πράκτωρ ἡμῶν· θέλωμεν τὸν ἐροῦσάσι δὲ καὶ μηχανῶν καὶ τῆς παραχωρήσει γινναίον ὑποτίμησιν τῶν ἀνωτέρω τιμῶν.

J. M. SINGER & Co. 72, Cornhill E. C.

Ο ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΘΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΘΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ 1861 ΤΟΥ ΟΥΑΙΤ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΕΠΙΔΕΣΜΟΣ.

Ἐθεωρήθη ὑπὸ περὶ τοῦ διακοσίου ἰατρῶν ὡς ἡ ἀποτελεσματικώτατα ἐφευρέσει εἰς τὴν θεραπείαν τῆς ἐντεροκοιλίας. Χρῆσις γαλιθίνου διατηρίου, πολλὰς ἐπιβλαβῆς ἔχοντος ἀποτελέσματα, δὲν γίνονται εἶναι ἀπαλὸν ὑπόδεμα περὶ τὸ σῶμα δεσμεύον, ἐνῶ ὡς ἀνισταμένη δύναμις ὑπάρχει τὸ προσκεφάλαιον καὶ τὸ προνομιούχον μοσχέλιον εὐκολώτατα καὶ ἐγγίτατα προσκροσόμενα, ὡστε οὐδαμῶς φαίνονται δύναται δὲ τις καὶ κοιμώμενος νὰ φέρῃ. Περιγραφήν δύναται τις νὰ λάβῃ ὅμα αἰτήσει, καὶ ὁ ἐπίδοτος ἀποστέλλεται διὰ τοῦ ταχυδρομίου, ἂν ἀποσταλῇ πρὸς τὸν ἐργαστασιάρχην Mr WHITE, 228, Piccadilly, London, ἢ περιμετροῦ τοῦ σώματος, δύο δακτύλους κάτωθεν τοῦ ἰσχίου.

Τιμὴ ἑτεροπλευροῦ ἐπίδεσμου 16s., 21., 26s. 6d. καὶ 31s. 6d.
 Τιμὴ ἄμφιπλευροῦ 31s. 6d., 42s., καὶ 52s. 6d.
 Τιμὴ ἀμφιπλευροῦ ἐπίδεσμου 42s., καὶ 52s. 6d.

ΕΛΑΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΠΟΔΙΑ, ΕΠΙΘΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΟΝΑΤΟΣ, κτλ.

Δὲ ἐξογκωμένως ρέθως καὶ διὰ πάσας τὰς ἐξασθητικὰς καὶ ἐξογκωτικὰς τῶν κνημῶν, ἐξασθητικὰς κτλ. Εἶναι πορώδη, λεπτὰ καὶ εὐκίνητα, καὶ παραύται ὡς τὰ συνήθη περιπόδια. Τιμὴ 4s. 6d., 7s. 6., 10s. καὶ 16s. ἑκάστην.

JOHN A. WHITE, ἐργαστασιάρχης. 228, Picadilly, London

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΤΟΥ

RIMMEL ΕΞΑΤΜΙΣΤΗΡ ΜΥΡΟΥ

Κομψὸν ὄργανον πρὸς διακρίσιν εὐωδίας ἀνθέων καθαρισμὸν τοῦ ἀέρος ἐν ταῖς κατοικίαις καὶ ἐν τοῖς δωματίοις ἀδωνῶν, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν LETHERBY καὶ HASSAL συστήθη, καὶ εὐρισκόμενον πρὸς πᾶσι τοῖς μυροπώλαις καὶ ἐν Ἰνδίας. EUGENE RIMMEL, μυροφύτης. 96, Strand, καὶ 24, Cornhill, London.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ. (ADVERTISEMENTS.)

ΤΟ ΔΙΑΤΡΟΦΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΩΜΙΖΟΝ ΤΗΝ ΚΟΜΗΝ ΕΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΡΟΩΛΑΝΔ

Προφυλάττει τὴν κόμην ἀπὸ τῆς ΠΤΩΣΕΩΣ τῶν τριχῶν καὶ τῆς ΔΕΥΚΑΝΣΕΩΣ αὐτῶν· δυναμώνει καὶ καθαρίζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς ΠΥΓΥΡΙΔΟΣ, καταστάνον αὐτὴν ἀπαλὴν, εὐστροφὴν καὶ διαφανή. Εἰς δὲ τὴν ΓΕΝΕΙΑΔΑ, τὰ ΠΕΡΙΠΕΝΕΙΑ καὶ τὸν ΜΥΣΤΑΚΑ τὸ εἶναι ταῦτα εἶναι παντὸς ἄλλου ἀριεπιμώτερον. Ἰδίως δὲ συστάσινται διὰ τῆς κόμην τῶν παιδῶν, ὡς ἐνδυναμώνον τὰς ῥίζας τῆς, καταστάνον αὐτὴν ΣΤΕΡΕΑΝ καὶ ΩΡΑΙΑΝ. Τιμὴ 3/6, 7/, 10/6, ὅμοια 4 μισθῶν, καὶ 12/ ἡ γράμψ. Ἰδιωτικῶτα Rowland & Sons, 20, Hatton Garden, London.— Πωλεῖται δὲ ἀδελφῶν τῶν ὑπὸ τοῦ K. J. W. TAYLOR ἐν Κερκυρα, καὶ τῶν Κ.Κ. BAKER & HAYDEN ἐν Πέτρᾳ Κωνσταντινουπόλεως

ΩΡΑΙΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

Η ΧΑΝΑΝΑΙΑ ΓΥΝΗ.

Ἐπειδὴ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐξελεγχόμενοι ἀπέστη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τὴν ὑποκριτικὴν καὶ τὴν δυστραμμένην ἐν δασκαλίῳ των, εἶχον ἀρχίσει νὰ δεκτικῶσι σημεῖα λίσσης καὶ ἐκδόσεως κατ' αὐτοῦ, ὁ Ἰησοῦς πρὸς ἀποφάν των βολυφρονῶν αὐτῶν, ἐξελθὼν τῆς Καπερναοῦ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. «Καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία ἀπὸ τῶν ὁρίων ἐκεῖνων ἐξελθούσα ἐκράυρασεν αὐτῷ λέγουσα, ἐλέησον με, Κύριε, ἢ Δαβὶδ, ἢ θυγάτηρ μου, κακῶς δαιμονίζεται. Ἦν δὲ ἡ γυνὴ αὕτη Ἑλληνίς, Συροφονικίσσα τῆς γένει. Ἡ φήμη τῆς ἐδασκαλίας καὶ τῶν ὑπερφάνων θαυμάτων τοῦ Σωτῆρος εἶχε διαδοθῆ κατ' ὅλην τὴν περίχωρον τῆς Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας, ὥστε πιθανόν εἶναι, ὅτι ἡ Χαναανίτις αὕτη μήτηρ εἶχεν ἀκούσει ἢ καὶ ἴδει τινὰ ἐξ αὐτῶν διότι καὶ ἐρωτήσεν αὐτοῦ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἦτο πεπεισμένη, ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ προσδοκώμενος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων Μεσσίας» διὸ καὶ μετ' ἀληθοῦς πίστεως ἐπεκαλέσθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κακοῦ πάσχοντος θυγατρίου της. «Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον.» Ἡ ἀσυνήθης αὕτη ἀποφορία τοῦ Ἰησοῦ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, οἵτινες ἐνωσάριτες τὰ παρακλήσεις των μετὰ τῶν τῆς γυναικός, «ἤρωτων αὐτὸν, λέγοντες, ἀπόδυσον αὐτὴν ὅτι κράζει ὀπίσθεν ἡμῶν», ἢ δὲ παρακλησίς των αὕτη βεβαίως δὲν ἀπέβλεπε τὴν ἀποσταθῆν τῆς γυναικός, ἀλλὰ τὴν ἀνηκατάθεσιν αὐτοῦ εἰς τὴν αἰτησίαν της, ὃ δὲ ἐπιμένων εἰς τὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν ἀποκρίθεις εἶπεν. «Οὐκ ἀπεστάλην ἐμὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολλοῦσα οἴκου Ἰσραὴλ.» Ἡ πίστις ὅμως καὶ δυστυχῆς μήτηρ χωρὶς νὰ ἀπαυδίση ὡς ἐκ τῆς ἀπαντομιενης ἀνοκλιίας, ἀκολουθοῦσα αὐτὸν μεχρι τῆς οἰκίας, εἰς ἣν εἰσῆλθεν, ὅπως μὴ γνωρισθῆ ὑπὸ τινος εἰς τὸν τόπον, «προσεκίνει αὐτὸν, λέγουσα, Κύριε, βοήθει μοι.» Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίπτον εἰσέτι τὰ φιλιανθρώπα του αἰσθήματα, καὶ θέλων, ἵνα προαχθῆ περαιτέρω ἡ διωσθήσις τῆς πίστεως της, τῇ εἶπεν. «Οὐκ ἐστὶ καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον, (ἦτοι τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος), τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοὺς κυναρίους.» Κῆρας δὲ οἱ Ἰουδαῖοι ἀπεκάλαν ὄλους τοὺς ἔθνηκους. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡς Ἰουδαῖος μετχειρί-

ΩΡ. ΤΕΧ.—Η ΣΥΡΟΦΟΝΙΚΙΣΣΑ ΓΥΝΗ.

σθη τὴν προσήγορίαν ταύτην πρὸς τὴν Χαναανίαν, ὡς εἰθισμένην εἰς τὴν τοιαύτην κλίσην παρὰ τοῦ στόματος Ἰουδαίων. Ἀπὸ δὲ αὐτῆ νὰ ἐξουτελίση τὴν ἐθνικίαν, ἐχρησίμευσε μάλιστα εἰς τὸ νὰ ἐπαυδίση τὴν πίστιν της καὶ νὰ τὴν ὠθήσῃ εἰς τοῦ μνηρότερον παρακλήτιν. «Ναί, Κύριε», τῷ λέγει, «καὶ γὰρ τὰ κυναρία ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων, τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν», ἦτοι γνωρίζω, ὅτι δὲν ἠήκοα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐκλεκτῶν καὶ ἀγαπητῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ οὗτο, ὀνομαί σου, ἵνα ἐκχέης μικρὰν ῥαδίδα ἐλέους καὶ εἰς ἐμὴ τὴν ἔθνηκὴν κῆρα. Διὰ τῆς ταπεινῆς δὲ ταύτης ὁμολογίας ἡ Χαναανία ἐπεσφράγισε τὴν πρὸς τὴν βίαν αὐτοῦ ἐνδύμην καὶ τὸ μέγα

τὰ προσφιλή αὐτῆς θέματα. Ἐκαστὸν δὲ τῶν ἀναριθμῶν ἀντικειμένων τῶν ἐπισπολησάντων τὴν ζωρὰν καὶ εὐστοχῶν αὐτῆς φαντασίαν χεῖρ ὁμοιοληθῆς τι καὶ τὴν ἰδιόζουσαν ἐκεῖνων τῶν ἔργων αὐτῆς χάριτι. Τὴ φυσικώτερον ἢ τὴν χαριώτερον π. χ. τῆς ἐν τῇ κατοικίῳ κειμένη θελκτικῆ εἰκὼν παρισταλομένης ἐμαλίως, τῆς τοσοῦτον ἐμπλεω ἰμείας καὶ ῥωμαλεότητος, ἦρις φαίνεται σπεύδουσα πρὸς τὸ γαλιήριον ῥυακίον, ἵνα ὀροσίσῃ τὴν δίψαν αὐτῆς, ἐνὸ συγχρότως μετὰ μνητρικῆς στοργῆς, ὄριστὰ ἐκφραζομένης ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς, ἐπιτενίσσῃ πρὸς τὸν κατ' ὀπίσθεν αὐτῆς τρέχοντα μίσχον τῆς ἐναντίον τῶν πρὸς κατάσχεσιν αὐτοῦ προσπαθειῶν τοῦ παιδός;

ΩΡ. ΤΕΧ.—Η ΠΟΤΙΣΤΡΑ.

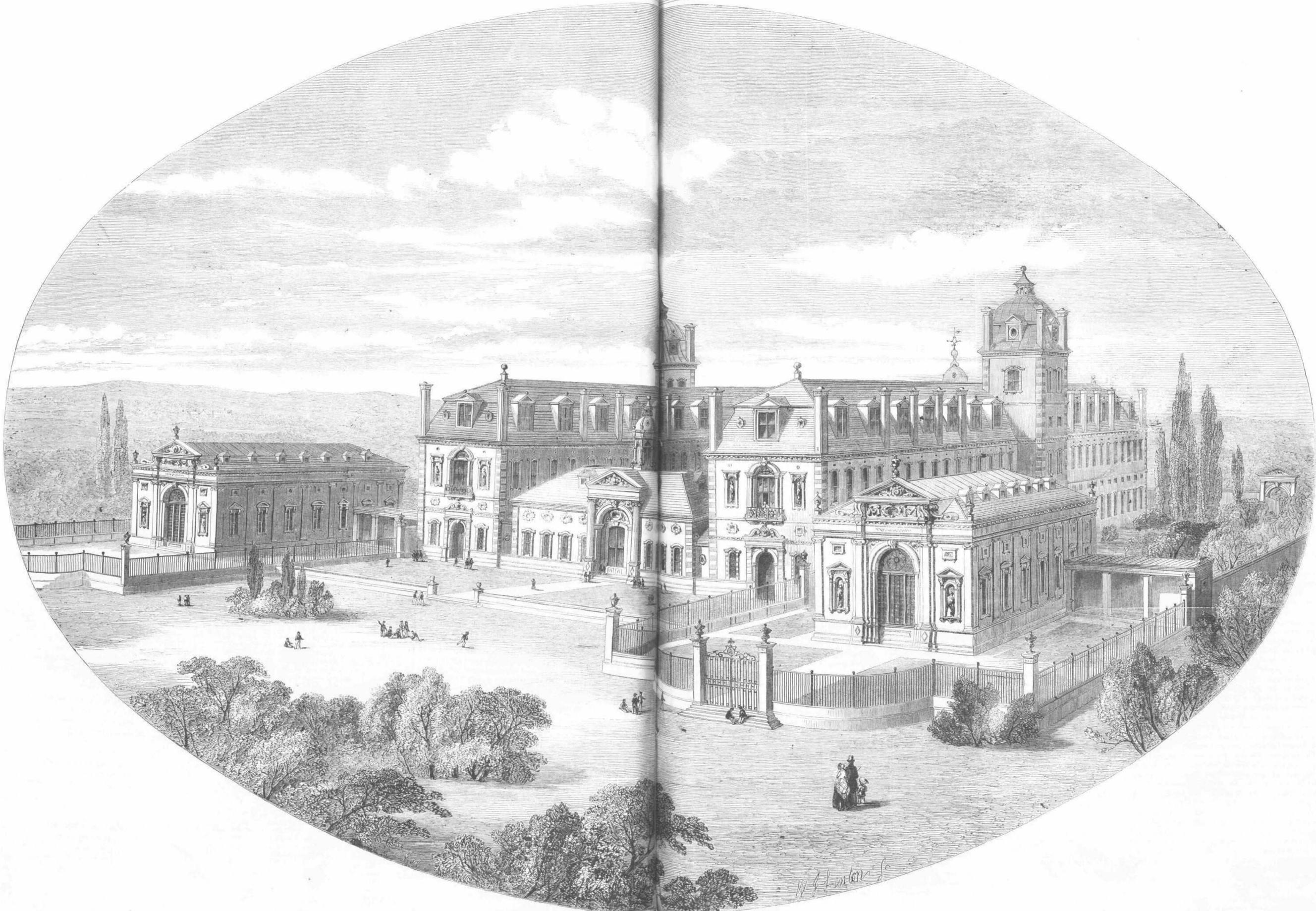
αὐτοῦ ἔλεος πίστιν της. Δι' ἡ ὁμολογίαν ὁ Ἰησοῦς τῇ ἀπεκρίθη. «Ὡ γυναι, μεγάλη σου ἡ πίστις, γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις, καὶ ἰδὲ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκεῖνης.» Τὸ γραφικὸν τοῦτο τεμάχιον παριστάται εἰκονικωτάτα ἐν ταύτῃ τῇ εἰκόνι τοῦ Πουσσίου.

Η ΠΟΤΙΣΤΡΑ.

Ἡ δεσποσύνη Ῥόζα Βονὴρ, γεννηθεῖσα ἐν Βορδὸνγάλλῃ, ἐδιέσχθη τὴν ζωγραφίαν ὑπὸ μοικῶν τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ζωγράφου τοῦτου περιφίμου. Ἐνισχολήθη δὲ κυρίως μεχρὶς ἐσχάτων περὶ τὴν ἐξεκτικῶσι ζωῶν, κατ' ἦν, καὶ ἐπὶ οὐσα, διεκρίθη μερίως. Τὸ μέγιστον δὲ τῶν προτερημάτων αὐτῆς ἐστὶν ἡ περὶ τὸ σχεδιάζειν ἀκριβεία καὶ τὸ ἡμοιοληθῆς, τὸ ἐπικρατοῦν κατ' ὅλα αὐτῆς τὰ ἔργα. Ἡ πρώτη δημοσιευθεῖσα αὐτῆς εἰκὼν παρίστα κινέκλους τρωγόντας ἐαυκεία ἢ δὲ μετὰ ταῦτ τὴν ποιμίαν προβάτων, διερχομένων ὁδὸν ἐν ὥρῃ καταγεῖος, δὲ ἦν ἐτιμῆθι διὰ χρυσοῦ μετἀλλίου, καὶ ἦρις ἠρῆσε τὴν φήμην τοῦ ὀνοματός της. Τὸ 1818 ἐξέβηκεν εἰκὼν «Γεωποικίης σκηνῆς», ἦρις ἐβραβεύθη διὰ πρῶτου βαθμοῦ μετἀλλίου. Κατὰ δὲ τὴν ἐν Παρισίους τοῦ 1852 ἐκθεσιν ἐξέλετο τὴν περιφημον αὐτῆς εἰκὼν τῆς «Ἀγορᾶς τῶν ἵππων» ἦρις τῇ περιεποίησε τὸν τίτλον ἐπιτίμου μέλους τῆς ἐν Ἀμστελδαμῶ Βασ. Ἀκαδημίας τῶν Ὁραίων Τεχνῶν. Ἡ αὐτῆ δὲ αὕτη εἰκὼν ἐκτεθείσα ἐπέστα καὶ ἐν Λονδίῳ ἐνταρτενίθι ἐπαθῶς. Ἀλλὰ, καίτοι τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ἠψωσεν ἐπ' ἄκρον τὴν φήμην τοῦ ὀνοματός της, γρῶσιν ὅμως ἐντέλῃ τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τοῦ πνεύματος τῆς ζωγράφου δὲν δύναται τις νὰ λάβῃ ἐκ μόνου τοῦ ἔνος τοῦτου ἔργου αὐτῆς. Τὰ ἔσσα καὶ αἱ τοπογραφίαι κατ' ὄλην αὐτὸν τὴν ποικιλίαν εἰς τὰ προσφιλή αὐτῆς θέματα. Ἐκαστὸν δὲ τῶν ἀναριθμῶν ἀντικειμένων τῶν ἐπισπολησάντων τὴν ζωρὰν καὶ εὐστοχῶν αὐτῆς φαντασίαν χεῖρ ὁμοιοληθῆς τι καὶ τὴν ἰδιόζουσαν ἐκεῖνων τῶν ἔργων αὐτῆς χάριτι. Τὴ φυσικώτερον ἢ τὴν χαριώτερον π. χ. τῆς ἐν τῇ κατοικίῳ κειμένη θελκτικῆ εἰκὼν παρισταλομένης ἐμαλίως, τῆς τοσοῦτον ἐμπλεω ἰμείας καὶ ῥωμαλεότητος, ἦρις φαίνεται σπεύδουσα πρὸς τὸ γαλιήριον ῥυακίον, ἵνα ὀροσίσῃ τὴν δίψαν αὐτῆς, ἐνὸ συγχρότως μετὰ μνητρικῆς στοργῆς, ὄριστὰ ἐκφραζομένης ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς, ἐπιτενίσσῃ πρὸς τὸν κατ' ὀπίσθεν αὐτῆς τρέχοντα μίσχον τῆς ἐναντίον τῶν πρὸς κατάσχεσιν αὐτοῦ προσπαθειῶν τοῦ παιδός;

Η ΕΚ ΣΥΡΙΑΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

ΤΟ ΕΝ ΤΗ ΠΑΛΑΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ ΜΕΓΑΡΟΝ. (Ὡς ἐν. σελίδα.)

Ο ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

(ΕΚ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΥ ΔΙΚΑΣΤΟΥ ΤΙΝΟΣ).

Πρό τριακόσια περίπου έτών μεγάλη συγκίνηση διηγείτο εν τῇ μητροπόλει τοῦ Λονδίνου ἐκ τῶν φοβερῶν φόνων τῶν διαπραχθέντων ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Λόρδου. . . .

Αποβαίνοντος τοῦ γέροντος Λόρδου, ὑπῆρχον δύο υἱοὶ καὶ πολλὰ θυγάτηρες κληρονομοὶ αὐτοῦ, καὶ μεγάλη ἔρις ἠγέρθη μεταξύ αὐτῶν περὶ τῆς διανομῆς τῆς περιουσίας τῆς ἀνηκούσιας εἰς τὴν οἰκογένειαν.

Κατὰ τὰ ἀγγλικά ἔθιμα δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ οὐδεμία ἀμφιβολία περὶ τῆς κληρονομίας τοῦ τίτλου, μεταδιδόμενος τούτου συνηθῶς εἰς τὸν πρεσβύτερον υἱόν. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως τὰ πράγματα ἐφαίνοντο λίαν ἀνώμαλα καὶ ἀκανόνιστα.

Ὁ νεώτερος υἱός, ὅστις ἐγεννήθη ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου τοῦ Λόρδου, διεφιλονέκη τὴν νομιμότητα τοῦ πρεσβύτερου αὐτοῦ ἀδελφοῦ κλητῆται, ὅτι ἡ Ἰταλία, ἣτις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ γέροντος Λόρδου, δὲν συνίχε μετ' αὐτοῦ γάμου, εἰμὴ καὶ τὴν γενετὴν τοῦ νέου Λόρδου Σηκόμβης, ὡς θὰ καλέσω τὸν πρεσβύτερον υἱόν.

Ἦν ὑπέθετο προκίβησα ἔρις ἦν τσσαυτῆ, ὥστε οἱ ἀδελφοὶ καθήκοντα εἰς ἡρωικοκλήματα ἐν τῇ τακτικῇ αὐτῶν, καὶ οἱ δοῦλοι ἠναγκάσθησαν νὰ μεσολαβήσωσιν, ὅπως ἠμπούσασιν τὴν ἄλλως ἀνεπιθύμητον αἰματοσυχίαν.

Ὁ νεώτερος υἱὸς ἐγκατέλιπε τὴν οἰκίαν, ἀπειλοῦν τὸν πρεσβύτερον αὐτοῦ ἀδελφόν, ὅτι ἐμελλε νὰ ζητήσῃ τὰ νόμιμα αὐτοῦ δικαιώματα διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ, καὶ μεταχειρίζομενος βιασιώτῃς ἐκφράσεις, αὐτίως δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξελεθῶν τὸ στομάχιον αὐτοῦ.

«Δὲν θὰ ἔχωμεν νόθους,» εἶπε «φέροντας τὸν Δούβριον τίτλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν.»

Ἦν ὁργὴ τοῦ Λόρδου Σηκόμβης ἦν ἀπερίγραπτος, ὅτε ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας, καὶ κατ'ἐστὶν ἔξω φρενῶν ἐν τῷ μεγάλῳ τῷ ἀφῷ, ὁ νεώτερος ἀδελφὸς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν. Ἄπασαν τὴν ἡμέραν περιεπάτει κάτοχος ἐν τῇ αἰθυσίᾳ βεβουλημένους εἰς κακοὺς διαλογισμούς, καὶ καταφλεγόμενος ὑπὸ τοῦ ὀλεθρίου πάθους τῆς ἐκείνης ἡμέρας.

Μετὰ δὲ τὴν λυπηρὰν ταύτην σκηνὴν μεταξύ τῶν δύο ἀδελφῶν διεπραχθῆσαν τοιαυτὰ κακοεργήματα, ὅτινα καταστημάσαν τὸ ὄνομα τῆς ἐγγενούς ταύτης ἐν Ἀγγλίᾳ οἰκογενείας, καὶ τοὺς πᾶσα προσπάθεια κατεβλήθη πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν.

Οἱ νομικοὶ ὅμως μαθηνοῦσιν ἐπὶ τοιοῦτον ἀντικείμενον λεπτομερείας τοιαύτας, ἕως οὐδεμία ἄλλη τάξις ἀνθρώπων δύναται νὰ μάθῃ, καὶ εἰ μὴ εἰς θέσιν νὰ παρήσχω ἀναγκαίως τινὰς κρίσεις τῆς ἰδίσεως τῶν ἐγκλημάτων, τῶν ἀποτελεσμάτων τὴν ἱστορίαν δύο ἐτῶν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Λόρδου τοῦ Δούβριου.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνη ἑσπέραν, καθ' ἣν ὁ νεώτερος υἱὸς εἶχεν ἔρσει πρὸς τὸν πρεσβύτερον αὐτοῦ ἀδελφόν, καὶ εἶχεν ἐκφράσει κατ' αὐτοῦ λόγους πικροῦς, συνήντησε τὸν φίλον αὐτοῦ λοχαγὸν Ἐριγγον παρὰ τῇ Πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, καὶ εἶπεν αὐτῷ: «Ἐσκέψου ἡμεῖς ἐπὶ τινος ὥρας περὶ φοβερῶν τινῶν διαφορῶν οἰκογενείας τινός, καὶ νομίζω, τί δὲν θὰ κοιμηθῶ ἡσύχως τὴν νύκτα ταύτην, ἐὰν δὲν ἐπισκεφθῶ πρῶτον τὸν ἀδελφόν μου, Λόρδον Σηκόμβης. Θὰ προσπαθῶσιν παπὶ σθένει νὰ καταπραῖνῶ τὴν ὄργην καὶ ἔξωψιν αὐτοῦ, ἀπολογούμενος δι' ὅτι ἐξέφρασα ἐν τῇ παραφορᾷ μου, καὶ ὅπερ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξελεθῆ τὸν χειλέον μου.»

Ὁ λοχαγὸς δ' οὕτως ἔλεγε μετὰ ταῦτα, ὅτι μεγίστη ἀπελαπσία ἦν ἐξοργισμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νέου, ὅτι πολλὰκις ἀνεστέφει καὶ ἐπὶ ἐσθέρῳ παραδόξως τὰς ὀδοὺς καὶ τὰς οἰκίας, ὡσεὶ ἀπεχαίρετα αὐτὰς διὰ παντός.

Πρὸς δὲ, ὅτε ἀπεχωρίσθησαν, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ λοχαγοῦ καὶ εἶπεν: «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήῃ, Ἐριγγε.» Ἀυτὴ ἦν ἐκφράσις ἣν οὐδέποτε μετεχειρίσθη πρότερον, διὸ μεγάλως ἐξεπλάγη ὁ λοχαγὸς Ἐριγγος ἀκούσας αὐτῆν. Συνώδεσε δὲ τὸν νέον μέχρι τῆς θύρας τοῦ μεγάρου τοῦ Λόρδου Σηκόμβης ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, καὶ ἐκεῖ ἐγκατέλειπεν αὐτόν.

Οἱ ὑπῆρξαν ἐλεγχοί, ὅτι ὁ νέος Μάρχαμ, ὡς ἐκάλεσαν τὸν νεώτερον τούτου ἀδελφόν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον, καὶ ἠρώτησεν αὐτοὺς περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ἀκούσας δ' ὅτι ἦν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ εἶπεν, ὅτι ὄφειλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν, καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν εἰσῆλθεν.

Ἠκούσθη δὲ μετὰ ταῦτα μέγας καὶ παράδοξος κρότος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Λόρδος Σηκόμβης ἐξῆλθε καὶ εἶπεν: «Ἐὰν ὁ ἀδελφός μου Μάρχαμ ἔλθῃ πάλιν νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ, εἶπετε, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω πάλιν αὐτόν.»

Ταῦτα δ' εἶπὼν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας μόνος, καὶ οὐδεὶς τῶν ὑπηρετῶν εἶδε τὸν πρὸ ὀλίγου εἰσελθόντα Μάρχαμ νὰ ἐξέλθῃ.

Ἄλλ' ὁ Λόρδος Σηκόμβης ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ εἰς τοὺς ὑπηρετᾶς ὡσεὶ εἶχεν ἐξελεθῆ, καὶ ἐκεῖνοι δὲν εἰσῆγγνωσκον πῶς νὰ ἐξηγήσωσι τοὺς λόγους τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

αὐτῶν. Δὲν ὑπῆρχεν οὐδεὶς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, καὶ οὐδεμία ἄλλη εἰσόδος ἢ ἐξόδος ἐξ αὐτῆς ὑπῆρχεν, εἰμὴ ἢ ἐκ τοῦ δωματίου, δι' οὗ εἶδον εἰσελθόντα, ἀλλὰ μὴ ἐξελθόντα τὸν Μάρχαμ.

Ἐκταὶ οὐδεὶς εἶδε πλεον τὸν Μάρχαμ, καὶ ἐπειδὴ οὐδεμία πλεον ἀντολογία ἐγένετο εἰς τὸν σφετερισμὸν τοῦ τίτλου ὑπὸ τοῦ Λόρδου Σηκόμβης, οὕτως ἔλαθε τὴν ἔσπραν αὐτὸν ἐν τῇ Βαυλῇ τῶν Λόρδων, καὶ ἐκληρονομήσας νομίμως ἕπασαν τὴν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

Ἦγε μόλις τὸ εἰκοστὸν ὄγδον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἄλλ' ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἦρθε καὶ ἦλθεν εἰς συνέντευξιν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἡ κόρη τῶν νέων τούτου Λόρδου κατελευκάνθη, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ κατερῆταιδιώθη.

Δύο δὲ μῆνας μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους εἰρήθη νεκρὸς ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτοῦ, καὶ φιάλη ἐληλητήριον ἔκειτο πρὸ αὐτοῦ.

Μικρὸν δὲ τρίμημα χρίτου ἦν τεθειμένον ἐπὶ τοῦ δαπέδου παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἦσαν γεγραμμένα αἱ ἑξῆς λέξεις: «Δὲν ἐκοιμήθην ἓξ μῆνας, καὶ ἰπτάγω νὰ ἴδω, ἐὰν ὑπάρχῃ τοῦλάχιστον ἀνάπασις ἐν τῷ τάφῳ.»

Περὶ τοῦ προμετῶν τούτου θανάτου ἐγένετο λόγος ἀπαιταχῶς τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου, ἀλλ' ἕκαστος ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπλῆν αυτοχειρίαν, καὶ δὲν ὑπόπτευσεν ὅτι νὰ ἴσασιν ἡμεῖς ἔμελλον νὰ συμβῶσιν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ἄλλ' ἀτυχῶς τούτῳ ἢ ὁ πρῶτος κρικός τῆς φρικώδους ἀλίσεως τῶν κακοεργημάτων τῆς ἐγγενούς ταύτης οἰκογενείας.

Περὶ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ, ὡς ἀνεφάνη ἦδεν, οὐδὲν ἠκούσθη ἀφ' οὗτος ἐπισκεψῆν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ, Λόρδον Σηκόμβης, καὶ ἐπομένως μοὶ ἐσυμβουλεύθησαν ὅτι νὰ ἀφαιρῶν νὰ πράξωσι ὡς πρὸς τὸν τίτλον καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνοχηρισμένου Λόρδου.

Προέτρεψα δ' αὐτοὺς νὰ γράψωσιν ἀναφοράν πρὸς τὸν πρεσβύτερον τῆς Βαυλῆς τῶν Λόρδων, ὅπως ἀνεύρῃ τὸν πλησιέστερον συγγενὴ καὶ ἀποδόσῃ αὐτῇ τὴν ὑπὸ τοῦ Λόρδου Σηκόμβης ἐγκαταλειφθεῖσαν περιουσίαν ἅμα δὲ νὰ εἰδοποιήσωσιν ἐπὶ ἐν ἔτος ἀπαιταχῶς τῆς γῆς περὶ τῆς ἀπολείας τοῦ Μάρχαμ, ὅστις ἦν νομίμως κληρονομὸς τοῦ τίτλου καὶ τῆς περιουσίας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Ταῦτα πάντα ἐγένετο. Ἄλλὰ παρήλθεν ἐν ἔτος ἀπ' οὗτο ἐνάρφοντο εἰδοποιήσεις περὶ τῆς ἀπολείας τοῦ κληρονομίου Μάρχαμ, καὶ μετὰ μὲν εἰδοποιήσεως περὶ αὐτοῦ ἐλήθη. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μεταξὺ παραισίσθη ὁ πλησιέστερος μετὰ τὸν Μάρχαμ συγγενής, ὅπως κληρονομήσῃ τὸν Λόρδον Σηκόμβης. Προμάζετο δ' οὗτος Ἐρβετος, καὶ ἦν πρῶτος ἐπιδελφὸς τοῦ Λόρδου Σηκόμβης, ὄγῳ τὸν δεκάτον ὄγδον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Ἐσυνέβη δὲ νὰ περιηγήται, καὶ ἐσυνωδεύετο πάντοτε ὑπὸ ἰδιαίτερον τινὸς παιδαγωγοῦ.

Ὁ νέος οὕτως περιηγήτο ἐν Νορβηγίᾳ καὶ Σουηδίᾳ, καὶ δὲν ἤκουεν οὐδὲν νέον ἐξ Ἀγγλίας ἄλλα περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἦλθεν ἐπιστολὴ τις ἐξ αὐτοῦ, φέρονσα ἡμερομηνίαν ἐκ Στουχόλμης, καὶ ἐκελευσάσα τὰ κληρονομικὰ αὐτοῦ δικαιώματα ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ Λόρδου Σηκόμβης.

Τὸ ἔτος παρήλθεν, καὶ οὐδὲν ἠκούσθη περὶ τοῦ Μάρχαμ, οὐδὲ ἐγγινώσκето τὴν περὶ αὐτοῦ. Ἦ παράδοξος μαρτυρία τῶν δούλων, ὅτι εἶδον αὐτὸν εἰσελθόντα εἰς τὸ ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου μέγαρον καὶ μὴ ἐξελεθῶν πλεον, ἐφαίνετο ἀπίθανος πρὸς δὲ, ἐγένετο αὐστηρὰ καὶ οἶκον ἔρνευε μετὰ τὴν αυτοχειρίαν τοῦ Λόρδου Σηκόμβης, καὶ οὐδὲν ἀνθρώπων ὁσούτων ἢ πτόμα εἰρήθη ἐν τῷ μεγάλῳ αὐτοῦ, οὐδὲ παρετηρήθησαν σημεῖα τινὰ βιαιοπραγίας τινός.

Ἄπαστες ἐπομένως ἐπίσταντο, ὅτι ὁ Μάρχαμ ἐξῆλθε τοῦ μεγάρου χωρὶς νὰ παρατηρήθῃ ὑπὸ τῶν δούλων. Ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃσι πού ὑπῆρχεν ἀφῷ ἐγκατέλιπε τὸ μέγαρον.

Περὶ τὴν δευτέρην ὁρασίαν τινὸς ἡμέρας τοῦ ἰουνίου ἤρξατο νέα σειρά μυστηριωδῶν τρώμων ἔως πρὸς τὸν τίτλον καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ αυτοχειρισθέντος Λόρδου.

Ὁ ἐπίτροπος τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου μετὰ ἡνῶσιν τινὸς καὶ ἐγενεθῆς τὴν συμπεριφορὰν μου, ἐν εἰσῆγγον ὡς τὸν ἐξάδελφον τοῦ Λόρδου Σηκόμβης ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐρβετος.»

«Μόλις ἐπαυθῆλον,» εἶπεν ὁ Κ. Ἐρβετος, «ἐκ Στοκχόλμης μετὰ τὸν παιδαγωγόν μου, καὶ καταφείγω εἰς τὴν προστασίαν σου, ἐπιθυμῶ μόνον νὰ πράξῃς τὸ δίκαιον καὶ νόμιμον. Εἶμαι ὄρφανος λαμβάνων 800 λίρας κατ' ἔτος, καὶ εἰμὶ λίαν εὐχρηστικὸς ἐκ τοῦ χρηματικῶν τούτου ποσῶν ἄλλ' ἐὰν ἦμαι κληρονομὸς Λορδικῶν τινῶν ἀξιώματων, καὶ μεγάλως περιουσίας, δὲν δύναμαι νὰ ἀπορήξωμαι τοιαυτὰ δῶρα τῆς θείας Προνοίας.»

Ἄπασα ἡ ὀμίλια αὕτη μοὶ ἐφάνη λογικωτάτη, καὶ ἠρξάμην νὰ ἀγαπῶ τὸν νέον. Ἐπειδὴ δὲ εἶδεκα εἰς αὐτὸν μεγάλην προθυμίαν εἰς τὸ νὰ συντελέσω εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ, μὲ ἀπεχαίρετῃς μερίδων καὶ λέγων: «Ἰσως νομίζεις τὴν ἀπείθειαν μου παιδαριῶν, ἀλλ' ὄφειλα νὰ εἶπω, ὅτι ἐὰν μοὶ ἐπαρτῆσαι νὰ ἐπιτεροήσῃς τὸ ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου μέγαρον τῆς οἰκογενείας μου, τούτῳ θὰ μοὶ προσήνησιν ἀνέκφραστον εὐχαριστίαν.»

«Δὲν ὑπάρχει οὐδεμία πρὸς τούτῳ ἀντίρρησης,» εἶπεν ὁ νέος, «ἔχω τὰς κλεῖς καὶ θὰ ὑπάγωμεν ὀμοῦ.»

«Ἄλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐμπιστεύῃς τὰς κλεῖς,» εἶπεν ὁ νέος, «θὰ συνοδεύω ὑπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ μου.»

«Πολὺ καλὰ, κύριε. Ἐὰν ἀναβῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, δύνασθε νὰ λησθῆτε αὐτὰς.»

Ὁ Κ. Ἐρβετος μὴ ἠχρήθη καλῆν ἡμέραν λίαν εὐγενῶς, καὶ ἠλπίσεν ἐκτασθε, ὅτι ὁ ἐγγενὴς οὗτος νέος ἔμελλε νὰ κληρονομήσῃ τὸν τίτλον καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ ἐξάδελφου αὐτοῦ, ἀφῷ οὐδεὶς πλεον λόγος ἐγένετο περὶ τοῦ Μάρχαμ.

Ἀπὸ τούτου δ' ἄρχεται ἑτέρα μυστηριώδης πρῆξις ἐν τῷ μεγάλῳ τῷ κειμένῳ ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου.

Δουλοὶ τινες τῆς παρακειμένης οἰκίας εἶδον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, μίαν ἢ δύο περίπου ὥρας πρὸ τῆς ἐσπέρας, δύο νέους νὰ ἀνοίξωσι καὶ νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὸ μέγαρον.

Μετὰ ἡμίσειαν δ' ὥραν ὁ εἰς αὐτὸν ἐξῆλθε, καὶ κλείσας τὴν θύραν ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἡσέτε ἐγὼ οὐτὸ ἔπίτροπος τῶν θυγατέρων τοῦ Λόρδου ἠκούσαμ τιν, εἰμὴ μετὰ παρέλευσιν ἰκανοῦ χρόνου.

Ὁ Κ. Ἐρβετος ἦλθε πολλαίκις εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ κατόρθωσεν ἐπὶ τῆς σκεπτικῆς ἐπὶ τῆς ἀνοχηρίας μου νὰ ληθῆ εὐταγία καὶ ἰπὲρ αὐτοῦ, καὶ γενόμενος Λόρδος τοῦ Δούβριου, εἰσῆλθεν ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν Βαυλὴν τῶν Λόρδων.

Ἄλλὰ παραδόξωτάτῳ τὴν πρᾶγμα συνέβη μετὰ ἐν ἔτος. Ὁ πρῶτον εὐρωστος καὶ ἐγγὺς νέος ἀφῆς μετεβλήθη εἰς γέροντα, καὶ ἡ κόρη αὐτοῦ κατελευκάνθη. Διηγείτω αὐτῇ πῶς ὁ πρῶτον Λόρδος Σηκόμβης ἠφανίσθη ἐκ τοῦ κόσμου, καὶ ἡ διήγησις αὐτῆς ἐφαίνετο μεγίστην ἐμπουσία ἐπίστασιν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐντὶ ἤρξατο νὰ τρέψῃ ὄλος ἐν τῷ δωματίῳ μου πρῆς μεγίστην μου ἐκπληξιν.

Εἶπον δ' αὐτῷ ὁμοίως περὶ τῆς αυτοχειρίας τοῦ πρῶτον Λόρδου, καὶ περὶ τοῦ τρίτου τοῦ χάρτου τοῦ εὐρεθέντος ἐρριμένου εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ καταπαρήχη ἐκ τῆς διήγησεως ταύτης.

Καὶ οὕτως, ὡς ἔρτι ἐρήθη, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ὁ νέος οὗτος ἄνθρωπος κατεβλήθη ὑπὸ πρῶτον ἠγέρματος, χωρὶς νὰ ἐνωθῆσθαι πῶς συνέβη τούτῳ. Ἐνῆρθη ἄρα ἕνα αἰτία τις ἐν τῷ μεγάλῳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἣτις παρήγε τὸ παράδοξον τούτῳ ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ἐπιμενόντων ἐν αὐτῇ; ἢ μήπως ὁ νέος Λόρδος εἶχε τοσοῦτον ζωηρὰν φαντασίαν, ὥστε ἢ διήγησις τῶν θύσαντων τῶν πρῶτον Λόρδου καὶ τῶν μυστηριωδῶν θανάτων τοῦ Μάρχαμ, παρήγγον τοιαυτὰ ἐπ' αὐτοῦ ἀποτελέσματα; Τούτῳ θὰ καταδειχθῇ προοίση τῆς διήγησεως.

Μὲ ἐπισκεπτότο συνεχῶς, καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν εἶπον αὐτῷ: «Μυλόρδε, διατὶ δὲν ταξιδεύεις;»

«Νὰ ταξιδεύσω! . . . νὰ ταξιδεύσω!» ἀπεκρίθη. «Μάλιστα! φαίνεται πολὺ ἀσθενής. Ὅσημέραι ἢ κατὰστασις τῆς ἰγείας σου καθίσταται χεῖρα, καὶ ὁ ἔμος σὺ μένει ἐν Λονδίῳ.»

«Ναί . . . ὦ, ναί,» ἀπήντησε. «Δίδω σοὶ τὴν εὐκρινῆ μου συμβουλὴν, (καὶ ἔστιν αὕτη εὐκρινῆς καθόσον οὐδεμίαν ἄμοιβην λαμβάνω δι' αὐτήν) νὰ διασκεδάσῃς τὴν ἄθυμiam σου διὰ τινος ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ ταξειδίῳ.»

«Ὁ, ὄχι . . . ὄχι . . . ὄχι!»

«Ἄλλὰ διατὶ ὄχι, μυλόρδε; Διατὶ ὄχι; Ἐγκλείσεις ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ τῆς Πλατείας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, καὶ σκέπτεσαι πάντοτε περὶ τῶν ἐν αὐτῷ διαπραχθέντων.»

τελείωσαν πλεον αἱ φρίκαι τῆς ἀτυχῶς οἰκογενείας, εἰς ἣν ἀνήκει.»

Ὁ δικηγόρος ἔμεινε παρ' ἐμοὶ ἐπὶ τινὰ λεπτά, καὶ μετὰ τινὰ μικρὰν συνδιάλεξιν, ἠγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ, καὶ μοὶ εἶπεν, «ἐπιθυμῶ νὰ ἴδῃς αὐτόν.»

«Ὅχι!» εἶπεν, «δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἴδῃ ἀνθρώπον νεκρὸν, ἀποστρέφομαι πάντοτε τοιαυτὴν θέαν, ἐκτός ἐάν τὸ καθήκον μου μὴ ἀναγκάζῃ νὰ πράξω τούτῳ.»

«Δὲν ἀπέθανεν;»

«Ὅχι! ἐδηλητήριασε μὲν αὐτὸν καὶ δὲν δύναται νὰ ζῆσῃ, ἀλλὰ δὲν ἀπέθανε, τοῦλάχιστον ἔξῃ πρὸ μίας ὥρας, καὶ οἱ δύο ἱατροὶ οἱ προσκληθέντες, ὅπως ἐπισκεφθῶσιν αὐτόν, εἶπον ὅτι θὰ ζῆσῃ ἐτι 24ας ὥρας.»

Ἐλάβε, λέγοντες, Ἱταλικὸν νὰ δηλητηρίων, ὁ ὅτιος ἢ ἐνεργεῖα ἐστὶν ἄγνωστος αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπερ φαίνεται καταστρέφον βαθυρῆν τὴν ἀνθρώπινον ζωὴν.»

Ταῦτα δ' ἀκούσας ἠγέρθη καὶ εἶπεν: «Μάλιστα, θὰ ὑπάγω νὰ ἴδῃ τὸν ἐντυχῆ τούτον ἐγγεῆν. Ἐπίρχει εἰς φοβερὸν καὶ σκοτεινὸν μυστήριον συνωδόμενον μετὰ τῆς οἰκογενείας, ὅπερ χεῖρα τῶν κληρονομῶν αὐτοῦ θὰ προσπαθῆσιν νὰ μάθω παρ' αὐτοῦ. Ναί, θὰ ὑπάγω ἄμεσως.»

Πρὶν δὲ λάβω τὸν τίτλον μου, ἤκουσα τοιοῦτον κρότον εἰς τὴν θύραν μου, ὥστε ἐνόμισα, ὅτι σιγματικῶν τι γερῶσι συνέβη.

Ὁ κρούσις τὴν θύραν ἦν ἀνθρώπος τις κοιμῶν ἐπιστολάριον, ὁ ὅτιος τὸ περιεχόμενον ἦν: «Ἡ λαίδη Ἄννα . . . προσφύρεσα τὸ ἀνήκον σέβας πρὸς τὸν Κ. Θεμερῆρον, παρακαλεῖ αὐτὸν νὰ ἐπισκεφθῇ ὡς οἶόν τε τάχιστα τὸν Λόρδον τοῦ Δούβριου, ὅστις ζητεῖ αὐτὸν ἀκαταπαύτως, καὶ πῆναι τὰ λαίδη.»

Αὕτη ἦν ἡ πρόσκλησις ἣν ἐπέβημον, καὶ μετὰ ἡμίσειαν περίπου ὥραν εἰρήθη ἐν τῷ μεγάλῳ τῆς Πλατείας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου.

Ἄπασα ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη οἰκία εὐρίσκειτο εἰς μεγίστην ταραχὴν ἐκ τῆς σοβάριας καὶ ἐπικυβάνου καταστασίσεως τοῦ ἐγγενούς οἰκοδασπύτου. Πᾶσα μέθοδος καὶ τάξις ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν δούλων ἐξέλειπε, καὶ ἐν τῇ ταραχῇ αὐτῶν ἐτρεχεν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον πολυλίκως ἄνευ σκοποῦ.

«Ὁ, κύριε,» εἶπεν εἰς τοῦτον πρὸς με, ὅτε ἀνῆγγεῖλα αὐτῷ τὸ ὄνομα μου, «ἢ λαίδη Ἄννα ἐπιθυμῶ νὰ ἴδῃ ὄμᾶς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ.»

«Ὅχι,» ἀνέκραξεν ἑτέρος ἢ βιβλιοθήκη ἐστὶ κεκλεισμένη, καὶ οὐδεὶς οἶδε ποῖος ἔχει τὴν κλεῖδα αὐτῆς. Οὐδεὶς εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ ἀφῷ τὸ μυλόρδος ἠρθεύσε.»

θον ένταύθα μετά του άλλου νέου Λόρδου. Εισήλθο-
μεν όμως εις την οικίαν... αλλά μόνον ο εις ημών εξήλ-
θεν αύτς!

«Εφό... εφό... εφό...» ανέκραξε.
«Εφό... εφό... εφό...» απεκρίθη. «Αχ!»

«Η κραυγή ήν εξέβαλε προφέρων τας λέξεις ταύτας
ήν φοβερωτάτη, και ανετίναζε σπασματώδως τας χείρας,
ένω ή χροιά του θανάτου έρ-
πεν επί του προσώπου αυτού.

Τό ωρολόγιον τής εκκλη-
σίας του Αγίου Ιακώβου εση-
μανε την δωδεκάτην ώραν, αι
χείρες του δολοφόνου κατέπε-
σαν βραδέως, και μετά βαθύν
στεναγμόν και σπασμοδικήν
κίνησιν πάν σημείον ζωής εξέ-
λιπεν εκ του υπό του φοβερού
δηλητηρίου μέχρι τής στιγμής
ταύτης σπαρασσόμενον σώ-
ματος. Ο μάταιος άνθρωπος
έκειτο νεκρός πρό των οφθαλ-
μών μου, και ή μορφή αυτού
έφερε τό αιώνιον στίγμα, τό
έπιτυπούμεν υπό τής συνε-
δήσεως επί του προσώπου
παντός δολοφόνου.

«Εκρουσα τον κώδωνα βι-
αίως, και εξακολούθησα κρούων
αυτόν μέχρις ούτινες των εκ-
πλαγέτων δούλων εδραμον
εις τον κοιτώνα του δολοφόνου
μετά τής λαίδης Άνας
και μετά των δύο ιατρών, οι-
τινες εν τή εξόχφ αυτών Ια-
τρική μαθήσει συνεζήτησαν άφά-
τον συνήτησα αυτούς, ότε εισήλθον κατά πρώτον εις τό
μέγαρον μέχρι τής στιγμής ταύτης, και δεν συνεφώνουν
ποσώς περι τής διαγνώσεως τής ασθeneias του ήδη νε-
κρού κειμένου άλλιου ανθρώπου.

«Ο Λόρδος,» είπον, «άπέθανε!» άποκαλίσας αυτόν,
όπως μέχρι τούδε υπετίθητο, και ουχι όπως έγγίνωσκα
ήδη αυτόν.

«Ελαβον έπομένως την κλειδα εκ τής νεκράς χειρός
καθ' ήν στιγμήν οι δύο ιατροί έπλησίασαν εις την κλι-

λιν έτι χρόνον επί του πτώματος του άλλιου όντος,
όπερ έκειτο νεκρόν εν τώ κοιτώνι τούτφ.

«Ερρίφα τελευταίον βλέμμα επί του νεκρού, και εν
μεγίστη θλίψει είδον επί μεγαλοπρεπούς και χρυσο-
πάστου κλινής την νεκράν κεφαλήν νέου, όστις εκ των
τρόμων ένόχου συνεδήσεως έγγίρασε πρόωρος, και
επί τελους μετεχειρίσθη τας ηρώσεις εκείνας, αις απέ-

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΔΕ ΜΑΡΤΙΝΙ, ΜΑΡΚΙΣ ΤΟΥ ΕΡΕΒΕΤΟΥ.

Ο ΜΑΡΧΑΜ.

κτισε διά πολυμήθου σπουδής, προς ίδιαν αυτού κα-
ταστροφήν.

«Αλλ' ήγούσαν ήδη τί όφειλον να πράξω. Έν έμοι
εναπετέθη τρομερόν μυστήριον, και ήπάρουν προς ποίον
ώφειλον να κοινοποιήσω αυτό.

«Επεκράτει κοινή γνώμη, ότι ο τίτλος άνήκεν εις τον
ύποτιθέμενον Λόρδον, όστις εν τή άδικία και τή άνο-
μία αυτού έκειτο ήδη νεκρός, και αναμφιβόλως πολλοί
θα είχαν άπαιτήσεις εις τον τίτλον τούτον, και πολλή

φόνος ήν άπλοός παιδαγωγός συνεδέετο πως μετά του
δοματίου εκείνου.

«Διέμεινα επί τινά χρόνον εν τή οικία συνδιαλεγο-
μενος μετά τής λαίδης Άνας, και άφού έπισείθη, ότι
αυτή ήν ού μόνον γνήν άνωτερας ανατροφής, αλλά και
μεγάλου νοός, εκκοινοήσα αυτή τό πάν.

«Η λαίδη Άνα κατεταράχη άκούσασα την φοβε-
ράν διήγησίν μου, άλλ' επί
τελους συνελθούσα εις εαυτήν,
άπεφάσισε να ενεργήσφ άμέ-
σως πάν ό,τι ήδύνατο ν' άπο-
καλύψφ τό τρομερόν μυστή-
ριον.

«Προσκάλεσον, παρακα-
λώ,» είπε, «τόν δικηγόρον τής
οικογενείας και τινά άστυνο-
μικόν ύπάλληλον, να εξετά-
σωμεν άμέσως και μάθωμεν
τό φοβερόν τούτο μυστήριον.
Βεβαίως δεν θα δύνηθφ να
διαφύγφ τό άγρηνόν ύμια
τής δημοσιογραφίας, άλλ' ό-
φείλωμεν να ύπαλλαγώμεν
τής καταταρατούσης άπασα
τήν οικογένειαν και την μη-
τροπολιν άνησυχού περιε-
ργείας.»

«Πιστεύω,» είπον, «ότι θα
δημοσιευθφ τοιαύτη τις ύπό-
θεσις προς άδεν μόν όφελος
του θενωτός, προς παραδειγ-
ματισμόν δε των επίζώντων.»

«Ανατίθημι τό πάν εις εσά.
Πράσον, όπως άν κρίνης όρ-
θόν. Προαισθάνομαι ότι μέλ-
λοιμεν να ποιήσωμεν τρομεράν τινά ανακάλυψιν, άλλ' ο
φόβος αύτής εξαί χείρων τής πραγματικότητος αύτής.»

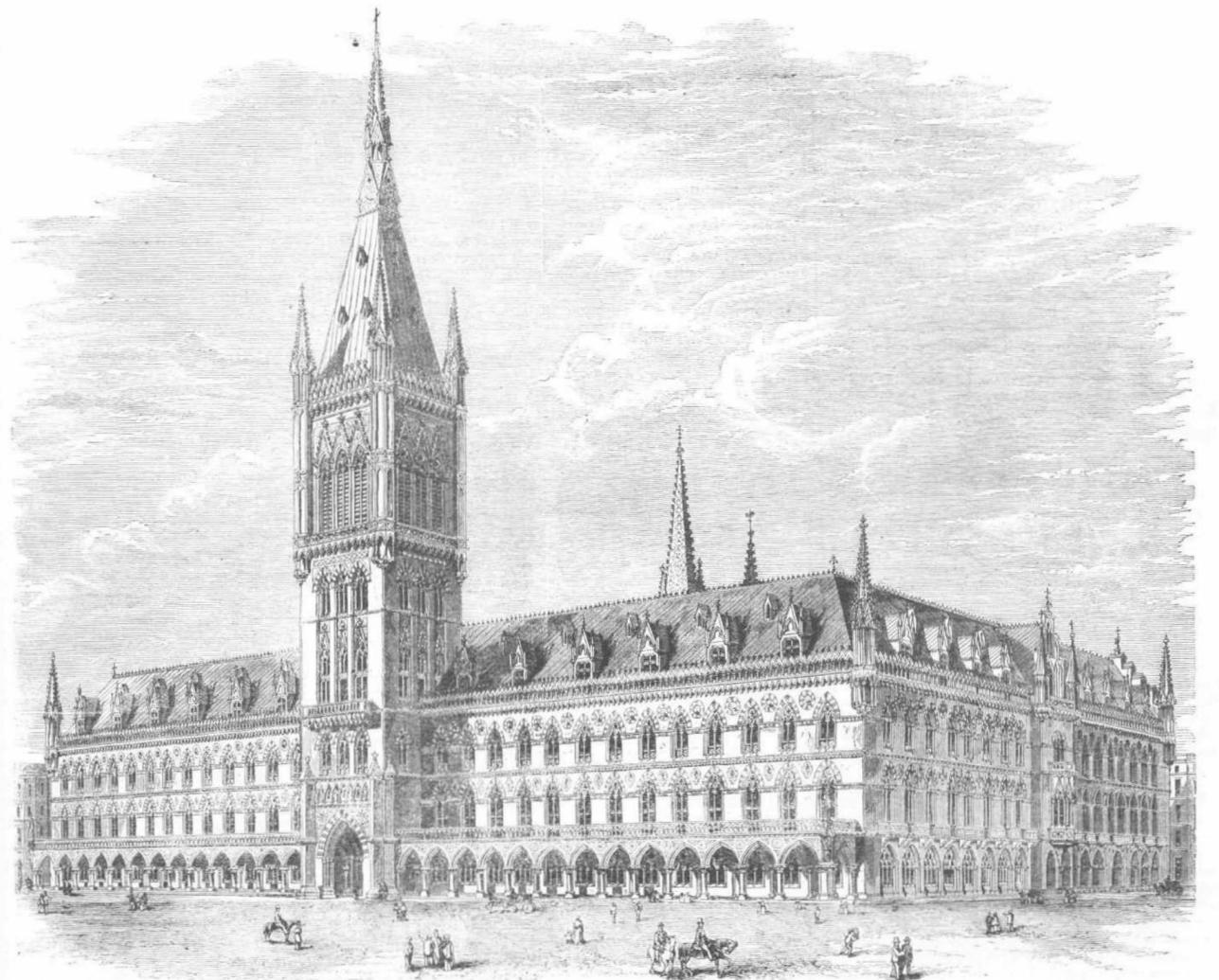
«Προσκληθέντος και έλθόντος του δικηγόρου τής οι-
κογενείας, συνεσκέφθημεν και άπεφασίσαμεν, ώστε
έγφ μόν να μένω εν τή οικία και να κρατήσω την
κλειδα τής βιβλιοθήκης, εκείνος δε να ζητήσφ την
συνδρομήν τής άστυνομίας.

«Ο εκρηγός όστος ήλθεν εις συνέντευξιν μετά του
διευθυντού τής άστυνομίας και του γραμματέως του

ισχυροτάτη, και προσέβαλεν άμέσως σφοδρώς την
ύσφρησιν ημών.

«Όποία παράδοξος άτμοσφαιρα,» είπεν ο διευθυ-
της τής άστυνομίας. «Υγνώσκετε, κύριοι, εάν ή όσμψ
αυτή ύπήρχε και πρότερον εν τώ δωματίφ τούτφ;»
«Ουδέτερος δ' ήμών ήδύνατο να άποκριθφ εις την έρω-
τησιν ταύτην, ώστε άπαντες εθεωρήσαμεν άλλήλους
μετά του συνασθηματος των ανθρώπων, οιτινες εισι
βεβαίοι, ότι ύπάρχει τι άσύνηθες εις ό,τι βλέπομεν ή
αισθανόμεθα, άνεν όμως όρισμένης ιδέας περι τού
προσβάλλοντος τας αισθήσεις ημών.

«Η βιβλιοθήκη ήν εύρύ, τετράγωνον και ώραϊόν δω-
μάτιον, ύψηλον και υπό πολλών φωτιζόμενον φώτων.

ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΒΡΥΤΣΕΛΛΩΝ.

Ο' δε τοίχοι ήσαν έντελώς κεκαλυμμένοι υπό ιδιαιτέ-
ρον βιβλιοθηκόν, όσε πλην τής καπνοδόχου τής εζίας
εισι παραθύρων, δεν εφαινετο εν τώ δωματίφ τούτφ
άλλο τι, ειμή άτελεύτητοι σειραί βιβλίων.

Αι δε ιδιαιτερά βιβλιοθήκαι ήσαν συμμετρικώς τε-
θειμένα πλησίον άλλήλων, και εις τό κέντρον αυτών
ύπήρχε κοσμητική τις κεντρική. Τήρηχον δε και μέρη
τινά κενά, έρβα έρρίπταντο μεγάλοι τόμοι, και εις τα
κατώτερα μέρη του βιβλιοθηκόν ήσαν τεθειμένα μό-
νον μικρά βιβλία, ένφ τά εις τέταρτον και φύλλον
ήσαν εις τας πτέρυγας.

Παρατηρήσαμεν δ' ότι αι κατώτεροι βιβλιοθήκαι δεν
έχον τό αύτό βάθος προς τας εις τας πτέρυγας, και
ότι εν ταύταις έπρεπε να ύπαρχφ όπισθεν κενός τις
χώρος.

«Άπαντες παρατηρήσαμεν τούτο συγχρόνως, και τφ
ούδεις εξ ημών κατά την στιγμήν ταύτην εξέφρασε λέ-
ξιν τινά περι τούτου.

«Τήρηχεν εν τώ δωματίφ τούτφ κλίμαξ τις, δε ής
λαμβανοντο τά βιβλία, τά τεθειμένα επί των άνωτα-
των βιβλιοθηκόν των πτερυγών, και τό όντι αι επί
του κέντρον άνωταται βιβλιοθήκαι άπειχον έννεα πε-
ρίπου πόδας από του εδάφους, ώστε ή κλίμαξ εφαινε-
το άναγκαία.

Μετά περιέργου έκφράσεως ο διευθυντής τής άστυ-
νομίας έθηκε την κλίμακα επί των εν τώ κέντρο κει-
μένων βιβλιοθηκόν, και αναβας όπως ιδή όπισθεν αυ-
τών, «Ουδέν,» είπεν.

«Αλλ' εκεί ύπάρχει κενόν τι» ανεκράξαμεν έγφ και
ο δικηγόρος συγχρόνως.

«Ναι,» απεκρίθη, και καταβας κατέστη ώχρός. «Ε-
πορευθην δε και έγφ προς αυτόν λέγων «κάθσον πα-
ρακαλώ, κύριε. Θα καταβώ και έγφ αύτόθι, όπως εξε-
τάσωμεν όμοιόν τον τόπον αυτόν.»

«Αναβας δε την κλίμακα κατέβην και έγφ όπισθεν
των εν τώ κέντρο κειμένων βιβλιοθηκόν.

Παρατήρησα δ' εκεί κενόν τι διάστημα μεταξύ του
τοιχίου και των βιβλιοθηκόν συναπτόμενον μετά τινος
σκοτεινωτάτου ύπογείου. Ότε έκνυφα την κεφαλήν, όπως
ίδω τι εν τώ ύπογείφ, εξήλθεν εκείθεν τσοσούτο ισχυ-

ρά όσμψ, ώστε ήναγκάσθη να στρέφω άμέσως την
κεφαλήν μου και να όπισθοδρομήσω.

«Τί έπαθες;» ήρώτησεν ο διευθυντής τής άστυνο-
μίας. «Μήπως βλέπεις τι παράδοξον;»

«Έκνυφα πάλιν την κεφαλήν εις τό σκοτεινόν ύπό-
γειον, και διέκρινα λευκάς τινας όθόνας κειμένας φή-
ρην μήδην εις τόν μυχόν του ύπογείου. Μετά τινος
δ' έτι στιγμής, άφού οι οφθαλμοί μου δεν εθάμβισον
πλέον εκ του σκότους του τόπου, διέκρινα χαρακτηρι-
στικά τινά ανθρώπινης μορφής.

«Άμέσως δε κατέβην, και στραφείς προς τον διευθυ-
την τής άστυνομίας και τον δικηγόρον, είπον, ότι ή
ανακάλυψις εγένετο.

«Εν τώ ύπογείφ τούτφ έκειτο τό πτώμα του άλλου
νέου Λόρδου του Λούβρου, όστις ήλθεν εξ Ήταλίας με-
τά του παιδαγωγού αυτού.

«Τού,» είπον, «είδού τό πτώμα.»

«Ναι,» απεκρίθη, και καταβας κατέστη ώχρός. «Ε-
πορευθην δε και έγφ προς αυτόν λέγων «κάθσον πα-
ρακαλώ, κύριε. Θα καταβώ και έγφ αύτόθι, όπως εξε-
τάσωμεν όμοιόν τον τόπον αυτόν.»

«Αναβας δε την κλίμακα κατέβην και έγφ όπισθεν
των εν τώ κέντρο κειμένων βιβλιοθηκόν.

Παρατήρησα δ' εκεί κενόν τι διάστημα μεταξύ του
τοιχίου και των βιβλιοθηκόν συναπτόμενον μετά τινος
σκοτεινωτάτου ύπογείου. Ότε έκνυφα την κεφαλήν, όπως
ίδω τι εν τώ ύπογείφ, εξήλθεν εκείθεν τσοσούτο ισχυ-

«Αλλ' εκεί ύπάρχει κενόν τι» ανεκράξαμεν έγφ και
ο δικηγόρος συγχρόνως.

«Ναι,» απεκρίθη, και καταβας κατέστη ώχρός. «Ε-
πορευθην δε και έγφ προς αυτόν λέγων «κάθσον πα-
ρακαλώ, κύριε. Θα καταβώ και έγφ αύτόθι, όπως εξε-
τάσωμεν όμοιόν τον τόπον αυτόν.»

«Αναβας δε την κλίμακα κατέβην και έγφ όπισθεν
των εν τώ κέντρο κειμένων βιβλιοθηκόν.

Παρατήρησα δ' εκεί κενόν τι διάστημα μεταξύ του
τοιχίου και των βιβλιοθηκόν συναπτόμενον μετά τινος
σκοτεινωτάτου ύπογείου. Ότε έκνυφα την κεφαλήν, όπως
ίδω τι εν τώ ύπογείφ, εξήλθεν εκείθεν τσοσούτο ισχυ-

«Αλλ' εκεί ύπάρχει κενόν τι» ανεκράξαμεν έγφ και
ο δικηγόρος συγχρόνως.

«Ναι,» απεκρίθη, και καταβας κατέστη ώχρός. «Ε-
πορευθην δε και έγφ προς αυτόν λέγων «κάθσον πα-
ρακαλώ, κύριε. Θα καταβώ και έγφ αύτόθι, όπως εξε-
τάσωμεν όμοιόν τον τόπον αυτόν.»

«Αναβας δε την κλίμακα κατέβην και έγφ όπισθεν
των εν τώ κέντρο κειμένων βιβλιοθηκόν.

Παρατήρησα δ' εκεί κενόν τι διάστημα μεταξύ του
τοιχίου και των βιβλιοθηκόν συναπτόμενον μετά τινος
σκοτεινωτάτου ύπογείου. Ότε έκνυφα την κεφαλήν, όπως
ίδω τι εν τώ ύπογείφ, εξήλθεν εκείθεν τσοσούτο ισχυ-

«Αλλ' εκεί ύπάρχει κενόν τι» ανεκράξαμεν έγφ και
ο δικηγόρος συγχρόνως.

«Ναι,» απεκρίθη, και καταβας κατέστη ώχρός. «Ε-
πορευθην δε και έγφ προς αυτόν λέγων «κάθσον πα-
ρακαλώ, κύριε. Θα καταβώ και έγφ αύτόθι, όπως εξε-
τάσωμεν όμοιόν τον τόπον αυτόν.»

«Αναβας δε την κλίμακα κατέβην και έγφ όπισθεν
των εν τώ κέντρο κειμένων βιβλιοθηκόν.

Παρατήρησα δ' εκεί κενόν τι διάστημα μεταξύ του
τοιχίου και των βιβλιοθηκόν συναπτόμενον μετά τινος
σκοτεινωτάτου ύπογείου. Ότε έκνυφα την κεφαλήν, όπως
ίδω τι εν τώ ύπογείφ, εξήλθεν εκείθεν τσοσούτο ισχυ-

«Αλλ' εκεί ύπάρχει κενόν τι» ανεκράξαμεν έγφ και
ο δικηγόρος συγχρόνως.

«Ναι,» απεκρίθη, και καταβας κατέστη ώχρός. «Ε-
πορευθην δε και έγφ προς αυτόν λέγων «κάθσον πα-
ρακαλώ, κύριε. Θα καταβώ και έγφ αύτόθι, όπως εξε-
τάσωμεν όμοιόν τον τόπον αυτόν.»

«Αναβας δε την κλίμακα κατέβην και έγφ όπισθεν
των εν τώ κέντρο κειμένων βιβλιοθηκόν.

Παρατήρησα δ' εκεί κενόν τι διάστημα μεταξύ του
τοιχίου και των βιβλιοθηκόν συναπτόμενον μετά τινος
σκοτεινωτάτου ύπογείου. Ότε έκνυφα την κεφαλήν, όπως
ίδω τι εν τώ ύπογείφ, εξήλθεν εκείθεν τσοσούτο ισχυ-

«Αλλ' εκεί ύπάρχει κενόν τι» ανεκράξαμεν έγφ και
ο δικηγόρος συγχρόνως.

«Ναι,» απεκρίθη, και καταβας κατέστη ώχρός. «Ε-
πορευθην δε και έγφ προς αυτόν λέγων «κάθσον πα-
ρακαλώ, κύριε. Θα καταβώ και έγφ αύτόθι, όπως εξε-
τάσωμεν όμοιόν τον τόπον αυτόν.»

«Αναβας δε την κλίμακα κατέβην και έγφ όπισθεν
των εν τώ κέντρο κειμένων βιβλιοθηκόν.

Παρατήρησα δ' εκεί κενόν τι διάστημα μεταξύ του
τοιχίου και των βιβλιοθηκόν συναπτόμενον μετά τινος
σκοτεινωτάτου ύπογείου. Ότε έκνυφα την κεφαλήν, όπως
ίδω τι εν τώ ύπογείφ, εξήλθεν εκείθεν τσοσούτο ισχυ-

«Αλλ' εκεί ύπάρχει κενόν τι» ανεκράξαμεν έγφ και
ο δικηγόρος συγχρόνως.

«Ναι,» απεκρίθη, και καταβας κατέστη ώχρός. «Ε-
πορευθην δε και έγφ προς αυτόν λέγων «κάθσον πα-
ρακαλώ, κύριε. Θα καταβώ και έγφ αύτόθι, όπως εξε-
τάσωμεν όμοιόν τον τόπον αυτόν.»

«Αναβας δε την κλίμακα κατέβην και έγφ όπισθεν
των εν τώ κέντρο κειμένων βιβλιοθηκόν.

Παρατήρησα δ' εκεί κενόν τι διάστημα μεταξύ του
τοιχίου και των βιβλιοθηκόν συναπτόμενον μετά τινος
σκοτεινωτάτου ύπογείου. Ότε έκνυφα την κεφαλήν, όπως
ίδω τι εν τώ ύπογείφ, εξήλθεν εκείθεν τσοσούτο ισχυ-

«Αλλ' εκεί ύπάρχει κενόν τι» ανεκράξαμεν έγφ και
ο δικηγόρος συγχρόνως.

«Ναι,» απεκρίθη, και καταβας κατέστη ώχρός. «Ε-
πορευθην δε και έγφ προς αυτόν λέγων «κάθσον πα-
ρακαλώ, κύριε. Θα καταβώ και έγφ αύτόθι, όπως εξε-
τάσωμεν όμοιόν τον τόπον αυτόν.»

«Αναβας δε την κλίμακα κατέβην και έγφ όπισθεν
των εν τώ κέντρο κειμένων βιβλιοθηκόν.

Παρατήρησα δ' εκεί κενόν τι διάστημα μεταξύ του
τοιχίου και των βιβλιοθηκόν συναπτόμενον μετά τινος
σκοτεινωτάτου ύπογείου. Ότε έκνυφα την κεφαλήν, όπως
ίδω τι εν τώ ύπογείφ, εξήλθεν εκείθεν τσοσούτο ισχυ-

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΣΗΚΟΜΠΣ.

Ο ΕΡΕΒΕΤΟΣ.

νην του νεκρού, ίσως ύπως διαγνώσασφ κίλλιον την
άκατάληπτον αυτού και ύλεθρίαν ασθένειαν του
Λόρδου.

«Βλέπεις,» είπεν ο εις αυτών, «όπως διέγνωσα και
προείπον, παρατηρούνται όλα τά συμπτώματα τετανι-
κών σπασμών.»

«Όχι,» είπεν ο έτερος, «έχεις λάθος.»

«Λάθος; σφ έχεις...»
«Ελαβον εκ του βραχιόνος την λαίδην Άναν και
άπεμάκρυνα αυτήν εκ τής σκηνής τής ιατρικής συζή-
σεως, ήτις εφαινετο, ότι έμελλε να διαρκήσφ επί πο-

έως θα προέκυπτεν έντεθεν' άλλ' εισέτι δεν άπεφά-
σισα να κοινοποιήσω τι προς την λαίδην Άναν εξ ύ-
πνου μοι έγνωστοποιήσασφ υπό του νεκρού.

«Εκράτουν εις τας χείρας μου την κλειδα τής βι-
βλιοθήκης, και εξ όσων είπεν αποθήσκων ο ύποτιθέ-
μενος Λόρδος, και εκ των σπασμοδικών κινήσεων των
συνουδουσών τους λόγους αυτού όσαίς ώμίλει περι
αυτής και περι τής κλειδος αυτής, ουδέμιαν είχαν πλέον
άμφιβολίαν, ότι τό μυστήριον τής εξαφανίσεως του
άλλου νέου Λόρδου, όστις ο έξομολογηθείς δολο-

ήπουρησιν των έσωτερικόν, όστις έδωκεν ήμιν την ά-
δειαν, όπως ενεργήσωμεν από κοινοφ και οι τρεις εν
όνόματι τής δικαιοσύνης και τής ήθικής.

Μετά δε ταύτα παρέδωκα την κλειδα τής βιβλιοθη-
κης, και άνοίξαντες την θύραν εισήλθωμεν άπαντες, και
κατά συμβούλην και αίτησιν του διευθυντού τής άστυ-
νομίας εκλείσαμεν αυτήν όπισθεν ημών. Άμέσως δε
ήσθάνθημεν παράδοξον τινά άρωματικόν όσμψν εν τώ
δωματίφ, ήτις ένεκα ίσως τής επί πολλόν χρόνον μη
συχκοινωνήσεως του άρμωφαιρικού άέρος κατέστη

ΤΟ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΒΡΥΤΣΕΛΛΩΝ.

Τά δημαρχείον των Βρυξελλών, κείμενον εν τή με-
γάλη πλατεία τής πόλεως, είναι τό επίφανέστατον
αυτής κτίριον και τό μεγαλοπρεπέστερον των λαμ-
πρών εκείνου δημοτικών μεγάρων, τών εις μόνας τας

ὀθωμανικῶ ζυγοπέδι ὑπὸ τινος τῶν ὑπασιπύτων τοῦ αὐτοκράτορος Φράντς Ἰωσήφ. Ἡ φήμη αὕτη εἶναι τοσούτω μᾶλλον πιστευτὴ, καθ' ὅσον ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις φοβεῖται μεγάλως μήπως ἢ πρὸς τὰ πρόσω ὀδεύσει τοῦ σερδάρη δώση ἀφορμὴν εἰς γενικὴν στρατεύσειν τῶν Σέρβων καὶ τῶν Ἑρτσεγοβινίων, ἥτις δύναται εὐκολώτατα νὰ μεταδοθῇ εἰς τὴν Τρανσυλβανίαν καὶ τὴν Οὐγγαρίαν.....

Ἐντούτοις αἱ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἰσταμένου μηνὸς ἐκ τῶν μοντενεγκῶν μεθωρίων εἰδήσεις βεβαιούσιν, ὅτι τὸ Μοντενέγκρον διέταξε γενικὴν τὸ τόπον κατὰ τῶν Τούρκων ἐξοπλισμὸν, καὶ ὅτι οἱ Βύσσοι καὶ οἱ Σέρβοι συγκυβερνοῦνται αὐτοῖς. Ἀπεφασίσθη δὲ, ἵνα αἱ στενωποὶ ὑπερασπισθῶσι καρτερῶς καὶ οὕτω βραδυνῶν ἢ ἀφίξις τῶν Τούρκων, ἄχρις οὗ ἀφίχθῃ ἡ οὐγγρικὴ λεγεὼν ἢ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Τύρ (Turr) διοικουμένη. Ἡ τελευταία αὕτη φήμη συνάδει πρὸς τὰς πολλαχόθεν ἀφικνουμένας εἰδήσεις.

Ὁ ὄπλισμὸς τῆς Σερβίας προβαίνει γιγαντιαίοις βήμασιν. Εἰς Βελιγράδιον ἰδρύθησαν μέγιστα πρόσκαιρα ἐργοστάσια, ἐν οἷς κατασκευάζονται πάντα τὰ ἐπιτήδεια εἰς τὸν ἱματισμὸν, τὸν ὄπλισμὸν, τὴν συσκευὴν καὶ τὴν ἵπποσκευὴν. Μὴ ἐπαρκούντων τῶν ἐγχωρίων ἐργατῶν, ἐκομίσθησαν ἐκ Βιέννης ἐργάται πολυάριθμοι, μισθούμενοι πρὸς 3—4 φοιρία τὴν ἡμέραν. Τὰ συναχθέντα πολεμφοδία εἰσὶν ἀκατάλογιστα· ἐμάριθμοι δὲ κανονοστοιχίαι βαβδωτῶν κανονίων εὐρίσκονται πλήρεις καὶ ἑτοιμοί.

Κατὰ τὰς ἐκ Ῥαγούζης ἀπὸ 2ας τοῦ μηνὸς εἰδήσεις 300 ἀντάρται τοῦ Ζουβζι προσέβαλον τὸ Βίοβρον τὸ παρὰ τὴν Τρεβίρην κείμενον· ἀλλὰ τῆς φρουρᾶς καὶ τῶν κατοίκων τῆς Τρεβίρηνς ἐπελθόντων, οἱ ἀντάρται ἀπεχώρησαν, ἄγοντες μεθ' ἑαυτῶν ποίμνια ἱκανά. Πέντε ἐφονεύθησαν Τούρκοι καὶ πέντε ἐτραυματίσθησαν.

Ὁ ἐν Βελιγράδιῳ αὐστριακὸς πρόξενος ἀντισυνταγματάρχης Βοροβίσκας προσηνέχθη ἀπρεπῶς πρὸς τὸν πρίγκιπα ἐν τινι χωρῷ. Τὸ σῶμα τῶν Σέρβων ἀξιωματικῶν ἀπεφασίσει τὴν διὰ κλήρου ἐκλογήν τοῦ εἰς μονομαχίαν προκαλέσαντος τὸν Κάιζερλιχ πρόξενου.

Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως οὐδὲν σπουδαῖον. Τηλεγράφημα ἐκ Βιέννης τῆς χθὲς, σήμερον ἐνταῦθα ἀφικόμενον, μὴνυε ἐκ Ῥαγούζης ἀπὸ 1ης τοῦ μηνὸς τάδε·

Τὴν 3ην τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς, ἡμέραν πέμπτην, οἱ ἀντάρται Μοντενεγκῖνοι προσέβαλον περὶ τὴν Δουγγαν ἐξ τουρκικῆς τάγματος ἐκ Νικισχ προσερχόμενα. Ἡ μάχη διήρκησε τέσσαρας ὥρας. Οἱ Τούρκοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, καταλιπόντες ἐπὶ τοῦ πεδίου 80 φονευμένους καὶ 20 τραυματίας.

Ἐτερον ἐκ Βιέννης τηλεγράφημα (8 ὀκτωβρίου) λέγει·

Ὁ στρατὸς τῶν ἐν Ἑρτσεγοβίνῃ ἀνταρτῶν συμποσούται εἰς τρισχιλίους ἀνδρας τοὺς πάντας ἐνθουσιώδεις.

Λέγεται, ὅτι ὁ πρίγκιψ τοῦ Μοντενέγκρου θέλει διατηρήσει ἐνοπλιον οὐδετερότητα. (Ἡ εἰδήσις αὕτη αὐστριακὴ.)

ΕΛΛΑΣ.— Ἡ ἐνεστῶσα περίοδος τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων εἶναι ἡ κρισιμοτάτη ἀπασὸν, μ' ὅλην τὴν ἐπιφανομένην γαλήνην καὶ νημελίαν. Ὁ τύπος σιωπῆς ἢ Βουλῆς, καὶ συνεδριάξουσα καὶ μὴ, σιωπῆ· οἱ νουνεχεῖς τῶν Ἑλλήνων, πτοούμενοι τὸν ἀθαιρέτον καταδωκίμων, ὃν τὸ ὑπουργεῖον ἀσυστόλως ἔασκεῖ, σιωπῶσι καὶ οὗτοι· σιωπῆ τὰ πάντα κατέλαβε καὶ μόνον ὠνῆτά τινα τῆς κυβερνήσεως ὄργανα θυμιάζουσι τὰς πράξεις αὐτῆς καὶ εἰς τὸν ἔξω κόσμον τὰ πάντα μέλι καὶ γάλα ἐπιδεικνύουσιν. Καὶ ὁμοῦ ὁ κρατὴρ κοχλάζει ὑποκόφως μὲν, ἀλλὰ σφοδρότατα. Ὁ ἀνώτατος τοῦ τόπου ἄρχων ἀπουσιάζει· καὶ τί πρότον ἢ βασιλεύουσα Ἀνασσα νὰ ἐπανορθώσῃ; Τὰ πάντα βαρύνουσιν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ὑπουργεῖου, ὅπερ τώρα τοῦλάχιστον, δὲν δύναται νὰ προφασισθῇ, κατὰ τὸ σὺνήθεσ, λέγων· «δὲν εἰσακονόμεθα!» Οὐδέποτε ὑπουργεῖον εὐρέθη εἰς χεῖρονα θέσει ὀμολογητέον, ἀλλ' οὐδέποτε ὑπουργεῖον κατεπάτησε καὶ νόμους, καὶ θεσμούς, καὶ αἰδῶ, καὶ οὐδέποτε ὑπουργεῖον ἐνέπαιξε τὸ ἔθνος ὡς τὸ σημερινόν. Ἄς προσέξῃ! διότι αὐτὸ καὶ μόνον αὐτὸ εἶναι τανῶν παραιτίων τῶν δεινῶν, παραιτίων τῆς καθολικῆς τῶν Ἑλλήνων ἀναγκησεως, παραιτίων προσέτι καὶ αὐτῆς τῆς ἀπονενομημένης πράξεως τοῦ τρελλοῦ παιδός, διότι καὶ τρελλοὶ καὶ φρόνιμοι ἀπελπίσθησαν. Ἄς προσέξῃ, διότι ταύτην τὴν φορὰν δὲν θέλει δώσει λόγον μόνον εἰς τὸν Θεόν, ὡς μέχρι τοῦδε ἐγένετο, ἀλλὰ δύναται νὰ δικασθῇ ὑπὸ τοῦ ἔθνους αὐτοῦ· καὶ ἐὰν μὴ ὑπὸ τῆς ἀντιπροσωπευοῦσης τὸ ἔθνος σημερινῆς Βουλῆς, βεβαίως ὁμοῦ ὑπὸ τῆς μελλούσης ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἢ ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς ἐμβλέπων εἰς τὸ ἀδιόρθωτον τῶν πραγμάτων, θέλει ἀφεύκτως συγκαλέσει ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ. Δυνάμεθα ἀδιστακτῶς νὰ προεῖπωμεν, ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἐγγύς ἐστιν.

ΙΣΠΑΝΙΑ.— Παράδοξος ἢ ἀπομονωτικὴ διάτασις τῆς ἰσπανικῆς κυβερνήσεως! ἐξακολουθεῖ μονομερῶς τὴν κατὰ τοῦ Μεξικῶ προπαρασκευὴν αὐτῆς,

ἢ δὲ ἐτοιμαζομένη μοῖρα σύγκειται ἐκ 14 φρεγατῶν, ὃν αἱ 6 ἐλικοκίνητοι. Αἱ κακαὶ γλώσσαι λέγουσιν, ὅτι τὸ ὑπουργεῖον Ὀδονὲλ ἐπιχειρεῖ τὰ ἀγέρωχα ταῦτα κινήματα, ἵνα κολακεύσῃ τὸν λαὸν καὶ ἀκινδύνως ἐκκενώσῃ τὴν Τετονάν.

Ἡ Βασίλισσα ὑπεδέχθη μεγαλοπρεπέστατα τὴν μαροκινὴν πρεσβείαν. Ὁ Μυλεὺ ἈΒΒᾶς ἀπήγγειλε λόγον μικρὸν καὶ ἀξιοσημείωτον.

Ἡ Ἄνταπόκρισις λέγει, ὅτι κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ Φραγκίσκου β'. δοθείσης ὁδηγίας τὰ ἀρχεῖα τοῦ νεοπολιτανικοῦ προξενείου παραδοθήσονται.

ΑΜΕΡΙΚΗ.— Αἱ ἀπὸ 29ης αὐγούστου ἐκ ΜΕΞΙΚΟΥ εἰδήσεις ἀγγέλλουσι, ὅτι ὁ στρατηγὸς Ὀρτέγας ὁ ἀρχηγὸς τοῦ συνταγματικοῦ στρατοῦ, μετὰ πολυχρόνιον καταδίωξιν, συνήντησε τέλος τὴν 13ην τοῦ αὐτοῦ μηνός, κατὰ τὴν πόλιν Ταλατλάκον, τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἀντισυνταγματικῶν Μαρκεξ καὶ συνήψε μετ' αὐτοῦ μάχην ζοηροτάτην, διαρκέσαν ἀπὸ τῆς 11ης ἑσπερινῆς μέχρι τῆς 3ης ἐσθινῆς ὥρας. Οἱ κληρικοὶ κατεστράφησαν ἐξ ὀλοκλήρου· αἱ ξημίαι αὐτῶν εἰσι μέγισται καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰχμαλώτων οὐχὶ ἐλάσσων. Τὰ πάντα ἀπόλωσαν· καὶ κανόνια, καὶ ὄπλα, καὶ ἐφόδια, καὶ τροφὰς, καὶ ἵππαγωγὴν. Οἱ μόλις διασωθέντες ἀρχηγοὶ Μαρκεξ καὶ Βελέξ καταφυγόντες μετὰ τινῶν ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτῶν εἰς τὰ ὄρη Κουερετάρδ ἐπιζητοῦσι τὴν ἐπιμαχίαν τοῦ ἡμιαγρίου Μεγία, τοῦ μόνου πολεμίου τῆς συνταγματικῆς κυβερνήσεως. (Οἱ κληρικοὶ καταδέχονται καὶ τὴν συμμαχίαν τῶν εἰδολοατρῶν, προκειμένου περὶ σφαγιάσεως τῆς ἐλευθερίας).

Κατὰ συνέπειαν τῆς λαμπρᾶς ταύτης νίκης, πολλοὶ τῶν κληρικῶν καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτῶν προσέρχονται καὶ ἡ ἡσυχία φαίνεται ἐγκαθισταμένη· ἀλλ' ἡ ῥῆξις τῶν σχέσεων μετὰ τῶν τριῶν ἐυρωπαϊκῶν ἐνάρμεων παραλβεῖ τὰς προσπάθειαις τῆς κυβερνήσεως. Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ Μεξικὸν εὐρίσκεται σήμερον εἰς τὸ 1789 ἐτος αὐτοῦ, ἐὰν δ' ἐξωτερικῆ ἐπέεθῃ ἐπέμβασις, θέλει διὰ μιᾶς μεταβῆ εἰς τὸ 1793.

Καθ' ὅς ἔχομεν ἐν Δουβλίῳ πληροφορίαις, ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις σκοποῦν δὲν ἔχει νὰ ἐπέμβῃ διὰ τῆς βίας εἰς τὰ μεξικανικὰ πράγματα, μ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις τῶν ἀγγλικῶν φύλλων.

Αἱ ἀπὸ 24ης Σεπτεμβρίου ἐκ Νέας Ὑόρκης εἰδήσεις λέγουσιν, ὅτι τὸ Δέξιγκτων συνθηκολογήσαν παρεδόθη εἰς τοὺς Ἀθνεωτικούς.

Οἱ γάλλοι ἡγεμονόπαιδες δούξ τοῦ Σχιάρτρ καὶ κόμη τῶν Παρισίων, οἱ ἔγκοιοι τοῦ Δουδοβίκου Φιλίππου, κατετάχθησαν εἰς τὸν ὁμοσπονδικὸν στρατὸν μετὰ βαθμὸν λοχαγοῦ.

Τὸ τηλεγραφικὸν γραφεῖον Ῥάυτερ δημοσιεύει τὰς ἐκ Νέας Ὑόρκης ἀπὸ 27ης Σεπτεμβρίου ἐπομένας εἰδήσεις·

Ἡ 26η Σεπτεμβρίου ἐγένετο ἡμέρα νηστείας.

Ὁ στρατηγὸς Λάνε κατεπολέμησεν ἐν Πάπενσβιλ σῶμα Ἀθνεωτικῶν καὶ ἐκυρίευσεν πάσας τὰς σκημὰς αὐτῶν καὶ τὰς ἀμάξας.

Ὁ στρατηγὸς Μάκκουλαχ, ἡγούμενος δεκαπεντακισχιλίων ἀνδρῶν, καταυλίζεται εἰς ἀπόστασιν 15 λευγῶν ἀπὸ τοῦ φρουρίου Σκῶτ. Μεθ' ἑβδομάδας τρεῖς ἀποπλεῖ πρὸς Νότον ἢ ναυτικῆ τῶν Ὀμοσπόνδων μοῖρα ἢ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Σχιέρμαν διοικουμένη.

ΙΝΔΙΑΙ.— Κατὰ τὰς ἀπὸ 11ης Σεπτεμβρίου ἐκ Βόμβευ εἰδήσεις Ὁ Μηνύτωρ τῆς Ἐνώσεως ἀναγγέλλει, ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Μαδαγασκάρ Ῥα-ναζάλο ἀπέθανε τὴν 18ην αὐγούστου, καὶ ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς Ρακότος (ὁ δεκάμημος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του γεννηθείς) ἀνηγορεύθη βασιλεὺς τῶν Ὀ-βάς, ἀφ' οὗ ἐδολοφονήθη ὁ ἀντίζηλος αὐτοῦ ἐξάδελφος καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ μαλγασχικοῦ κόμματος ὑπουργός. Ἡ διαληφθεῖσα ἐφημερίς βεβαιοῖ, ὅτι ὁ Ρακότος, καὶ πρὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεώς του, εἶχεν ὀριστικὸς αἰτήσει παρὰ Ναπολέοντος τοῦ γ'. τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας.

Λέγεται, ὅτι ὁ τόπος διάγει ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἐκείσε ἐμπορευομένων Γάλλων ἀπελθόντες συνεχάρησαν τὸν νέον βασιλέα ἐν τῇ πόλει Ἐμύρην, ἔνθα ἐδρεύει.

Αἱ ἐκ ΚΙΝΑΣ καὶ αἱ ἐκ τῶν ἠπειρωτικῶν ΙΝΔΙΩΝ εἰδήσεις εἰσὶν ἀσήμαντοι, τῶν ἀτμοπλοίων μῆπω ἀφικόμενων.

ΓΑΛΛΙΑ.

(ΓΙΑΝΤ, ΔΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.)

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ, τῆ 8η ὀκτωβρίου 1861.

Τὴν ὄραν, καθ' ἣν γράφω, ταῦτα ἔν Κομπιέγγη συνάντησις ἐστὶν ἔργον τετελεσμένον. Οὐδεὶς δύναται μετὰ βεβαίωτητος εἰπεῖν ὅποιος ἐστὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, ἀλλ' ἔξεστι τὸ ἐπ' ἀγαθῷ ἐλπίζειν. (ἐνταῦθα ὁ ἀντοποκριτὴς ἡμῶν ἀναφέρει τὰς προσδοκίας καὶ παραδοκίας τῶν διαφόρων ἐυρωπαϊκῶν ἐφημερίδων, περὶ ὧν ἐν οἰκίῳ τόπῳ συνοπτικῶς λαλοῦμεν, καὶ ἄς συντομίαις χάριν παραλείπομεν.)

Αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες εἰς οὐδετέρωσιν τῆς ἐν Κομπιέγγη συνεντεύξεως ἀγγέλλουσι μέλλουσαν σύνοδον ἐστεμμένων κεφαλῶν ἐν Βιέννῃ. Πιστευτὸ ὁ βουλόμενος.....

Ὁ Πούγγολος τῶν Μεδιολάνων διατείνεται, ὅτι ἡ Ῥωσία ὀριστικῶς διαμαρτυρηθεῖσα κατὰ τῆς μελετωμένης προσβολῆς τοῦ Μοντενέγκρου ὑπὸ τῶν ὀθωμανικῶν στρατευμάτων, ἐξαπέστειλε μοῖραν ναυτικῆν εἰς ὑποστήριξιν τῆς διαμαρτυρήσεως ταύτης. Παρατῶν τὴν εὐθύνην τῶν λεγομένων εἰς τὸν λέγοντα Πούγγολον παρατηρῶ, ὅτι ἡ μοντενεγκρία διαφορὰ οὐδόλως συμβιβάζεται, ὡς ἦν ἐλπίζομενον, καὶ ἐπομένως προμηνυε περίπλοκας λίαν σοβαράς.

Ὁ Ναμικ πασσᾶς διορίσθη διοικητὴς Βαβυλώων. Οἱ περὶ τὴν αὐστριακὴν κυβέρνησιν ἐτοιμάζουσι φυλλάδιον τετραγύλωσσον εἰς δικαιολόγησιν τῆς διαλύσεως τῆς οὐγγρικῆς Διαιτήσεως, ὅπερ διανεμηθήσεται πᾶσι τοῖς ἐν Οὐγγαρία οἰκοῦσι Βλάχοις τε, καὶ Σέρβοις, καὶ Σλοβάκοις, καὶ Ῥυθηνοῖς, πλὴν τῶν Οὐγγρων αὐτῶν. Καὶ πάλιν τὸ διαίρει καὶ βασίλευε! ἀλλὰ καὶ πάλιν εἰς μάτην.

Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Αὐγσβούργης» τὰ τῶν Ἀθηνῶν νέα κομίζουσα, παρέχει ἡμῖν τὰ τῆς πρώτης ἀνακρίσεως τοῦ ἀποπειραθέντος τὴν δολοφονίαν τῆς Βασίλισσης. Κατὰ τὴν ἐφημερίδα ταύτην, ὁ νέος Δούσιος οὐχὶ μόνον ἀπωθεῖ στερρῶς τὴν κατηγορίαν, ὅτι μυστάρων ἀπεπειραθῆν ἐγκλημα, ἀλλὰ διατείνεται, ὅτι πᾶν μέσον καλὸν, εἰς λύτρωσιν τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἀπὸ τῆς τυραννίας καὶ εἰς διαδήλωσιν τῆς κοινῆς γνώμης, τῆς καταδικαζούσης τὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως καὶ τὰ ὑπ' αὐτῆς προσερχόμενα προσκόμματα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐλληνικῆς ἐθνότητος· τῆς κοινῆς γνώμης τῆς αἰτιουμένης τὴν κυβερνήσιν τὴν ἡγδὲν πράττουσαν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὑπὸ τουρκικῶν ζυγῶν στεναζούσων ἐλληνίδων χωρῶν, τὴν μὴ συνιστώσαν τὴν Ἐθνοφυλακίαν, τὴν μηδόλως μεριμνῶσαν περὶ τοῦ κερχηνότος ζητήματος τῆς διαδοχῆς, τὴν κατασπαταλοῦσαν τὸν δημόσιον πλοῦτον! Τὰ φρονήματα ταῦτα εἰσὶν ἀναμφιβόλως φρονήματα πατριωτικὰ καὶ ἀρμόζοντα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑλλήνου· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐρωτῶ· δικαιολογοῦσι ταῦτα τὴν δολοφονίαν μιᾶς γυναικός;

Ἐλάχισται εἰσὶν αἱ ἐξ Ἰταλίας ἀφικνούμεναι εἰδήσεις. Φαίνεται, ὅτι ἡ συμμορία τοῦ Βορνὲς διαρκεῖ εἰσέτι. Αἱ περὶ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ζητήματος ἀποφάσεις τοῦ αὐτοκράτορος εἰσὶν ἀπόκρυφοι· οὐδεὶς γνωσκει ταύτας, οὐδεὶς περὶ αὐτῶν λαλεῖ. Τὸ μόνον γνωστὸν ἐστίν, ὅτι αἱ δοθησόμεναι τῷ Κ. δὲ Λαβαλὲτ ὁδηγία ἀνεστάλησαν μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας.

Θρυλλεῖται, ὅτι ἡ ἐν Δουβλίῳ ἰταλικὴ πρεσβεία προβιβάζεται εἰς βαθμὸν ambassade, ὅπερ γενήσεται καὶ ἐν Παρισίοις ἅμα ἀναχωρησάντων τῶν γαλλ. στρατευμάτων ἀπὸ Ῥώμης.

Ἀδιαλείπτως διαδίδονται φήμαι περὶ ὑπουργικῶν μεταρρυθμίσεων· φημίζεται, ὅτι ὁ Κ. Μιχαὴλ Σχιεβαλιέρ ἔσχει ἀκρόασις μακρὰν παρὰ τῷ αὐτοκράτορι, καὶ ἀγγέλλεται, ὡς βεβαία ἢ προσεχῆς παραίτησις τοῦ κόμητος δὲ Ζερμίν ἀπὸ τῆς διοικήσεως τῆς γαλλικῆς τραπέζης. Αἱ συνέπειαι τῆς παραίτησεως ταύτης, ἐὰν ἐπιβεβαιωθῇ, ἔσονται σοβαρώταται.

Κατεπλάγημεν καὶ κατεθλίβημεν συνάμα ἀκούσαντες τὴν περὶ θανάτου εἰδήσιν τῆς πριγκιπέσσης Μαρίας δὲ Σόλμς τὸ γένος Βοναπάρτου καὶ ἐθρηνησάμεν ἀναλογιζόμενοι ὅποσον ἐστὶ πικρὸς ὁ θάνατος, ὅτε, ἐν ἡλικίᾳ 28 ἐτῶν συνενοῖ τις πάντα τὰ θέλητρα τῆς καλλονῆς, τῆς νεότητος, τῆς ἀγχωσίας, τοῦ πλοῦτου, καὶ ὅτε ἀγαπάται παρὰ πάντων καὶ παρὰ πασῶν, ὡς ἡ Μαρία δὲ Σόλμς. Ὀδυρόμενοι δὲ εἵπομεν περὶ αὐτῆς, ὅτι ὁ Σαϊκσπὴρ λέγει περὶ τῆς Ὠφέλειας του.

«Ἀπέθανεν ἄνθη συνάξουσα!»

Ἄλλ' αἴφνης, ὦ χαρὰ! νεώτεραι εἰδήσεις μὴνοῖς ἐκ Βάδεν, ὅτι ἡ χαριτόβρυτος ἡμῶν Γαλλίς ζῆ καὶ θάλλει ὡς ἀείποτε, ἀπερχομένη προσεχῶς εἰς Βίσβαδεν. Χαρήτε καὶ ὑμεῖς καὶ πάντες οἱ εἰδότες αὐτῆν.